

**een bloedserieus kutprobleem
cantuskelder gezocht
valt Ten Prinsenhove te redden?**

studentenblad Universiteit Antwerpen
dwars
nr. 116 | jaargang 17 | mei 2018 | gratis | www.dwars.be

colofon

dwars is het studentenblad van de Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten. Het magazine verschijnt drie keer per semester en wordt gratis verdeeld op UAntwerpen-campusen Drie Eiken, Groenenborger, Middelheim en Stadscampus.

Op www.dwars.be is bovendien wekelijks nieuwe content te vinden.

Dit nummer werd afgesloten op 06/05/2018.

Vragen, opmerkingen en suggesties zijn van harte welkom, alsook lezersbrieven. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt zich het recht ingezonden stukken in te korten of niet te plaatsen.

Oplage: 2.600 exemplaren. V.U. Anouk Buelens-Terryn,
Kleine Kauwenberg 22, B-2000 Antwerpen

adverteren@dwars.be ■ contact@dwars.be ■ www.dwars.be

hoofdredacteur
adjunct-hoofdredacteur
redactiesecretaris

Anouk Buelens-Terryn
Donna Kerseboom
Amaury De Meulder

redactie

Amaury De Meulder ■ Annelin Marien
Alex Noels ■ Anouk Buelens-Terryn ■ Britt Grillet
Camille Claeys ■ Caroline Van de Pol
Charlotte Bourguignon ■ Daan Krake
Donna Kerseboom Joanna Vervoort
Louise De Vliegere ■ Margo Buelens-Terryn
Maxene Willems ■ Natasja Van Looveren ■ Oscar Terryn
Quinten Van den Broeck ■ Rin Verstraeten ■ Robbe Weyn
Selenia de Waard ■ Stine Moons ■ Silke Rachtus
Suzanne Roes ■ Tim Bouwhuis

eindredactie

Joanna Vervoort (verantwoordelijke) ■ Annelin Marien
Caroline Van de Pol ■ Louise De Vliegere
Maxene Willems ■ Natasja Van Looveren ■ Oscar Terryn
Quinten Van den Broeck ■ Rin Verstraeten ■ Ruben Bal
Selenia de Waard ■ Silke Rachtus ■ Stein de Groof
Stijn Demarbaix ■ Suzanne Roes ■ Tim Bouwhuis

beeld

Natasja Van Looveren (verantwoordelijke)
Alex Noels ■ Anouk Buelens-Terryn ■ Britt Grillet
Camille Van Landegem ■ Lie Van Roeyen ■ Lisa Decré
Lize D'haese ■ Rin Verstraeten ■ Robbe Weyn
Ruben Bal ■ Stine Moons ■ Suzanne Roes

vormgeving

Stine Moons (verantwoordelijke) ■ Alex Noels
Anouk Buelens-Terryn ■ Lisa Decré
Lize D'haese ■ Rin Verstraeten

social media

Charlotte Bourguignon (verantwoordelijke)
Annelin Marien ■ Camille Van Landegem
Suzanne Roes

freelance

Iris De Bondt ■ Michaël Van Remoortere
Rosanne Philipsen

IT

Ruben Van Assche ■ Stein de Groof

PR

Quinten Van den Broeck (verantwoordelijke)
Caroline Van de Pol ■ Daan Krake
Jonas Heymans ■ Rin Verstraeten

drukkerij

Favorit

cover

Lisa Decré ■ Lize D'haese

strip

Annelies Belemans ■ www.atelierannelies.be
elkedageenwoord.tumblr.com

met dank aan

Patrycja Giazdek ■ Seth Van Akeleyen
Trijntje Cornelissens

een dwarsvertelling

Lieve lezers, het is zover. Na deze editie begint *dwars* aan haar achttiende jaargang en is ze officieel volwassen. Nog maar drie jaar geleden werd ze als een puberaal meisje in mijn handen gelegd. Ze lag in de knoop – met zichzelf, met anderen. En noodgedwongen werd ze tussen universitaire muren geplaatst. Tegenstribelen, dat deed ze eerst. Net als die muren.

Maar ze krabbelde overeind. En in plaats van haar onafhankelijkheid te verliezen, liet ze haar kritische stem luider horen. Ze maakte nieuwe, verrassende vrienden. Ze kreeg vertrouwen en wist zich staande te houden. Ze durfde te groeien. Zichzelf te evalueren en jeugdpuistjes op te poetsen.

Het zou te ijdellijk zijn haar metamorfose toe te schrijven aan mijn eigen werk. Het waren die tientallen handen die elk op hun eigen manier haar duwtjes in de rug waren. Al die dwarsers die jaar na jaar in haar geloofden. Hopen tijd voor haar vrij maakten. Haar liefhadden. En zie haar nu blinken als nooit tevoren. Ze is klaar om op andere benen te staan.

Lieve lezer, schrijf jij volgend academiejaar mee (aan) een dwarsverhaal? Het mijne eindigt hier. Lang, dwars en gelukkig.

Anouk Buelens-Terryn
hoofdredacteur

Lieve lezers, het is zover. Na deze editie leg ik mijn dwarse pen neer. Vijf jaar geleden viel ik als een onzekere uk in dwarsgekreukelde handen. Ik lag in de knoop – met mijn studierichting en de tunnelvisies die er durven heersen. Dit boekje bood een uitweg en een stoeltje op woensdagavonden. De groenigheid achter mijn oren deerde gelukkig niet.

Met een onverwachts gemak kwam ik op mijn pootjes terecht. En in plaats van het noorden kwijt te zijn, ontdekte ik dat het engagement me ook energie gaf om me te storten op mijn studie. Ondertussen verruimde mijn denken. Vergrootte mijn kunnen. Verluidde mijn stem. Ik werd steeds groter en bleef klein.

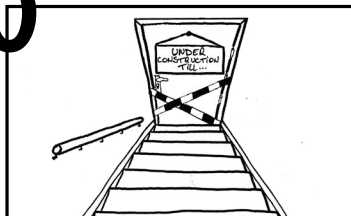
Het zou te ijdellijk zijn mijn groeien niet toe te schrijven aan al die dwarsers – boven, naast en onder mij. De meest bijzondere vriendschappen trokken me mee en lieten me niet meer los. Spraken me moed in. Blevens in mij geloven. Hadden me lief. Hoewel kraaienpootjes en denkrimpels verschenen, voel ik me babyachtig gloeien als nooit tevoren. Mijn benen kunnen mij nu dragen.

EDITORIAAL

INHOUD

13	pizza Canada
14	studentenraadrapport
17	macht, geld, voetbal!
18	RIP Facebook
20	dwars op reis
22	nieuwe vingers
24	proffenprofiel
29	dwarswoordzoeker
30	stoppen voor dummies
32	studentenvereniging gezocht
34	studentenretardatie
36	kindervermaak in't gevang
37	furby is voorbij
38	meetbare liefde
39	spiegelogen
40	cartoon

10

cantuskelders tekort

Het is een raadsel waar we als studenten nog kunnen cantussen vandaag de dag.

dwars 116

4

praten over regels

Hoe open communiceren dames over hun menstruatie en hoeveel willen mannen ervan horen?

26

valt Ten Prinsenhove te redden?

De peda is gesloten, maar de emoties spelen hoog op. Wij zochten uit hoe definitief het besluit is.

een bloedserieus kutprobleem

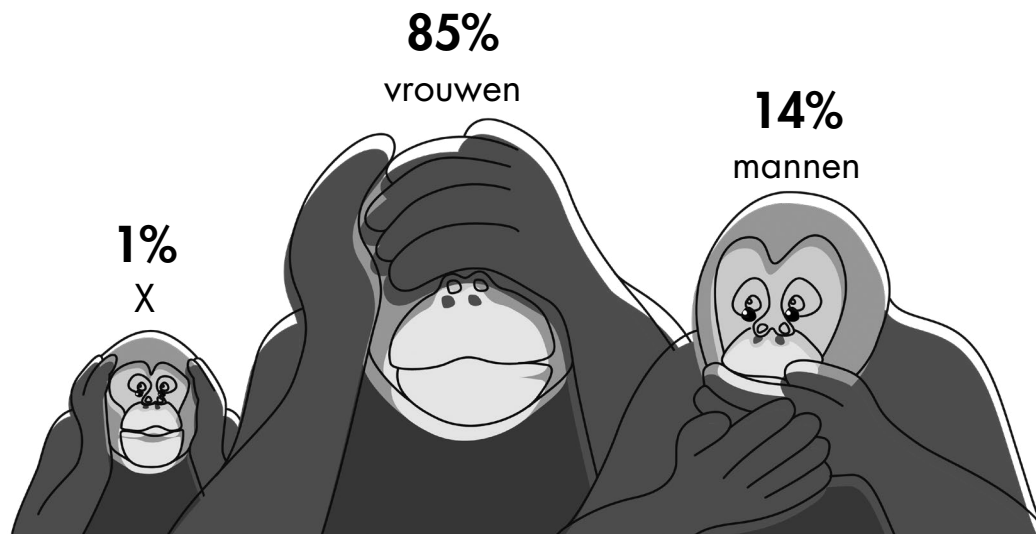
een vrouwen- én mannenprobleem

tekst: Anouk Buelens-Terryn en Silke Rochtus ■ beeld: Lisa Decré, Lize D'haeze en Stine Moons

Door de reclame van Tampax ziet Moeder Natuur eruit als een vervelende vrouw van middelbare leeftijd. Zij geeft gestalte aan de maandelijks bloederige week, die we ook omschrijven met de wetenschappelijk klinkende term 'menstruatie'. Synoniemen zijn er bovendien te over, van Tante Rosa tot de rode vlag. Maar hoe we die week beleven – als vrouw én als man – wordt in de regel verzwegen. Taboe kleeft nog te vaak als een sticker in het onderbroekje. Moeten wij – vrouwen – onze ongesteldheid verzwijgen? En moeten wij – mannen – doen alsof onze neus bloedt?

"Nee, er moet net opener gesproken kunnen worden over menstruaties," roept bijna de helft (49,1%) van de 1.541 deelnemers aan onze enquête. Van deze 18- tot 25-jarige respondenten is weliswaar maar 14 procent van het mannelijke geslacht. Het zijn dus duidelijk vooral de vrouwen die zich geroepen voelen om zich uit te spreken over het onderwerp. Ook geslacht X vulde de enquête in, maar omdat er te weinig data uit voorkwamen, kunnen we hen helaas niet bij het gesprek betrekken. "Menstrueren is iets natuurlijk, we zouden er opener over moeten praten!" reageerden enkele jongeren als vrije opmerking in onze enquête.

WIE NAM ER DEEL AAN DE ENQUÊTE?

publiek of privaat

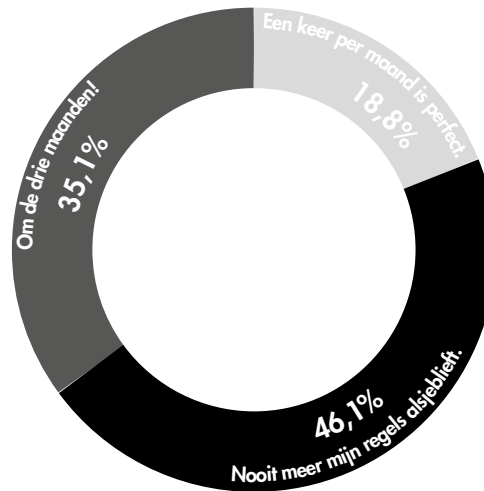
Maar niet elke deelnemer is van mening dat er meer woorden moeten worden vuilgemaakt aan menstrueren. "Persoonlijk vind ik dat er meer taboe wordt gecreëerd als je het onderwerp in zulke schijnwerpers zet", laat een deelnemster horen. Door de Chinese zwemster Fu Yuanhui kwamen de maandelijkse bloeding en de bijhorende fysieke klachten bijvoorbeeld wereldwijd in het nieuws. Ze leverde niet de gehoopte zwemprestatie en verklaarde achteraf dat ze moe was omdat ze de dag ervoor haar regels had gekregen. "Maar dat is geen excuus, ik zwom ook niet goed genoeg", reageerde ze. In de krantenkoppen werd ze geprezen, want volgens velen brak ze het taboe over menstruatie in de sportwereld.

De begrippen 'taboe' en 'menstruatie' lijken wel vaker hand in hand doorheen tijdschriften en kranten te wandelen. Hoewel het onderwerp meermaals wordt bovengehaald, lijkt het even vaak als taboe bestempeld te worden. "Ik ervaar zelf geen taboe", deelt een vrouwelijke deelnemer. "Maar als het onderwerp steeds naar boven wordt gehaald, gaan er meer mensen aandacht aan schenken. Daardoor voel ik me juist meer verlegen en kan ik er moeilijker over praten. Door het als taboe te beschouwen, maak je er juist meer taboe van." Een andere vrouw staat haar bij: "Het blijft naar mijns inziens een privaat onderwerp dat voornamelijk in intieme kringen besproken kan worden."

"What's the fuss about?" vraagt een andere respondente zich dan weer af. En ook bij enkele deelnemende mannen merken we zo'n houding op. "Praten over menstrueren is te vergelijken met een gesprek over kakken. Het moet

kunnen, maar het hoeft niet", is een van de statements. "Als een vrouw echt problemen heeft tijdens de menstruatie, moet ze niet verlegen zijn om daarover te praten. Er hele debatten aan spenderen, lijkt me dan weer wel overbodig", is een ander mannelijke visie.

WE KLAGEN WELEENS OVER ONZE REGELS, MAAR ZOUDEN WE HET OOK ANDERS WILLEN?

'Problemen' en 'maandstonden', het zijn twee andere woorden die vaak aan elkaar gekoppeld worden. En terecht, een op de vier vrouwelijke jongeren geeft immers aan dat het ongemak hun grootste hinder is tijdens het menstrueren. Mannen zitten hier op dezelfde lijn: een op vijf denkt eveneens dat het ongemak van de ongesteldheid het vervelendste is. Het blijkt nochtans niet altijd evident om te spreken over die ongemakken, of er begrip voor te hebben.

"Dat menstrueren problemen met zich meebrengt, bijvoorbeeld tijdens het zwemmen, begrijp ik best", laat een mannelijke deelnemer weten. "Maar dat is een probleem van degene die ermee zit."

durven we zwemmen?

"Het valt mij vooral op dat communiceren over regels tussen man en vrouw eerder taboe is dan communiceren over je ongesteldheid met vrouwen", bedenkt een vrouwelijke jongere. "Je maakt het allebei mee, dus je hebt die *common ground*." Wel, hoe zit het nu met het taboe in de slaapkamer? Delen we de lakens wanneer zij ongesteld is? De antwoorden van de vrouwen en de mannen zijn hetzelfde. Bij de heren had 41,4 procent al eens seks tijdens de regels van zijn vaste bedpartner of *friend with benefits*. Bij de dames horen we hetzelfde: 41,9 procent. "Als mannen menstruatiebloed vies vinden, zullen wij onze mond eens opentrekken over sperma", verzucht een deelnemster. Een andere: "Wij hebben gewoon andere seks tijdens die tijd van de maand."

Een bloederige seksuele ervaring of niet, die correleert niet noodzakelijk met de wil van de partners. Hoe staan we tegenover seks tijdens die week van de maand? 21,8 procent van de dames en 25,9 procent van de heren heeft er geen problemen mee. "Ik wil wel, maar mijn partner ziet het niet zitten", is een antwoord dat 3,4 procent van de deelnemers aankruist. Het mannelijk percentage ligt hierbij hoger: 13,6 procent van de mannen ziet er geen graten in, maar heeft een partner die het idee niet in praktijk wil omzetten. ▢

Volgens professor dokter Yves Jacquemyn – diensthoofd Gynaecologie-Verloskunde van het Universitair Ziekenhuis Antwerpen – zijn het vooral de blanke Europese koppels die seks overwegen tijdens haar ongesteldheid. “In Afrika en Azië is het vaak cultureel *not done* om nog maar in de buurt te komen van een menstruerende vrouw, laat staan om seks te hebben.” Dat nuanceert en beaamt professor dokter Kristin Hendrickx: “In de traditionele culturen worden vrouwen inderdaad niet benaderd tijdens hun menstruatie. Dit omdat ze dan als ‘onrein’ worden gezien, maar ook uit vorm van respect. En die taboes rond bloedingen bestaan niet enkel bij deze culturen, maar ook binnen onze Westerse samenleving.”

verstoppert de handel

En dus is het jammer dat Philippe Geubels in Taboe geen aflevering maakte rond menstruerende vrouwen, verzucht een dame: “*Boy, that would have been a treat.*” De vrouwen reageren echter erg verdeeld wanneer we vragen of er openlijker over het (maandelijks) bloeden gesproken moet worden. “Het is een privé-aangelegenheid en dat mag het ook blijven”, geeft een vrouw aan.

“Het stigma van de 'insensitieve man die er niets vanaf weet' wordt snel geplakt.

Anderen vinden dan weer dat het wel openlijker besproken mag worden, “maar wel onder vrouwen”. In private sfeer zegt 93,5 procent van de meisjes en 89,2 procent van de jongens wel al over de tijd van de maand gesproken te hebben met hun (ex-)lief of bedpartner. Een taboe in de privésfeer is menstrueren dus alvast niet. Dat het in de intieme kring blijft hangen, vindt een andere deelnemster wel bedenkelijk. “In andere culturen wordt er een feest gegeven als een meisje vruchtbaar blijkt. Hier wordt er stiekem maandverband toegestopt en verteld hoe je het het beste verstopt.”

Hoe zit het nu eigenlijk met dat verstoppert van hygiënische producten? Doen we dat (nog)? De meerderheid van de vrouwen verbergt inderdaad toch liever haar regels. Het meesmokkelen van die tampon in de mouw of dat verbandje in de broekzak gebeurt door 80,2 procent. 6,1 procent stelt haar wc-bezoek uit en 13,7 procent geeft aan helemaal niets te verbergen.

We laten niet graag aan de buitenwereld weten dat de rode vlag uithangt. Als we dit doen uit gêne, is dat nergens voor nodig. Slechts 1,7 procent van de vrouwen voelt zich onwennig wanneer een andere vrouw spreekt over haar regels. En bijna zeven op de tien mannen (69,1%) zegt zich nooit onwennig gevoeld te hebben wanneer het onderwerp ter sprake kwam. 26,8 procent van de overige heren zegt dat ze er zich vroeger ongemakkelijk bij voelden, maar er nu geen probleem meer mee te hebben. Amper 4,1 procent van de mannen wordt in dergelijke gevallen ongemakkelijk.

barrière der geslachten

Waarom schijnen vrouwen dan het gevoel te hebben dat er niet openlijk over menstrueren gesproken kan worden? Bijna alle deelnemers van onze enquête zeggen immers dat menstruatiepraat geen probleem is, maar toch lezen we nog de volgende verzuchting: “Als ik nu vermeld dat ik mijn regels heb, vinden mannen dat *too much information* en weten ze niet waar te kijken. Waarom toch? Als je in je vinger gesneden hebt en pijn hebt, wil je daar toch ook even over klagen?” Een mannelijke respondent kaatst de bal terug. Hij geeft aan hoe hij buiten vertrouwde kring weinig ‘corrects’ kan zeggen omdat het stigma van de ‘insensitieve man die er niets vanaf weet’ snel geplakt wordt.

JA 4,1%

NEE,
niet meer
26,8%

NEE,
nooit gehad
69,1%

JA 1,7%

NEE,
niet meer
24,5%NEE,
nooit gehad
73,8%

De gespreksbarrière tussen de geslachten, soms kan je er niet omheen. Dat ziet ook Tante Rosa, een webshop gespecialiseerd in wasbaar maandverband en menstruatiecups. Zij organiseren cupparty's, vergelijkbaar met een Tupperware avondje onder vriendinnen, maar dan met hygiënische producten. Elisabeth De Vos, die de avondjes organiseert, vertelt dat bij de cupparty's mannen niet toegelaten zijn.

"Die regel is er gekomen omdat we merkten dat sommige vrouwen zeer verlegen werden wanneer er een man aanwezig was", licht ze toe. "Sommigen praten niet over (hun) ongesteldheid met mannen."

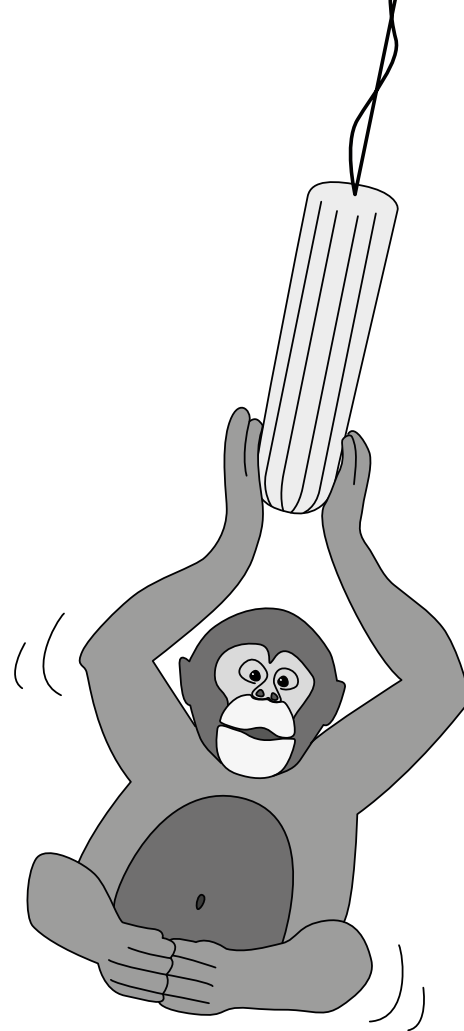
"Er wordt veel gesproken over de menstruatie, maar niet over geurtjes en de crime scene."

"Anderzijds hoor ik ook van onze klanten dat hun man soms absoluut niets wil weten over de menstruatie van hun vrouw. Die vrouwen verstoppen hun cup of maandverband. Anderen hebben er helemaal geen probleem mee en wassen de verbanden van hun vrouw samen met de rest van de was." De ene persoon praat dus al iets makkelijker over het onderwerp dan de andere. Hetzelfde geldt voor de communicatie tussen beide geslachten.

Vrouwen kunnen zuchten over de communicatie-skills van mannen rond menstrueren, maar ook tussen hen onderling is er vaak sprake van miscommunicatie. "De eerste dagen van mijn regels sterf ik bijna letterlijk van de pijn en pijnstillers brengen geen verlichting. Wanneer ik dat meld op mijn werk of school, word ik als zot bekeken. Het is niet omdat andere vrouwen minder of geen last hebben van hun *period cramps*, dat de mijne verzinsels zijn", schrijft een participant.

Dat ziet professor Jacquemyn soms ook bij zijn vrouwelijke collega's. "Ze projecteren soms hun eigen perceptie en ervaringen op de patiënt, waardoor ze moeilijker kunnen aannemen dat een patiënt haar menstruatiekrampen te ernstig vindt. Ik als man sta er meer onbevangen tegenover, want ik heb geen eigen referentiepunt."

Het gebrek aan een eigen menstruatie-ervaring gaat bij mannen echter soms hand in hand met onbegrip of onwennigheid. "Mannen begrijpen niet altijd wat het inhoudt, hoeveel pijn het doet en hoeveel last het met zich meebrengt. Er worden weleens schuine mopjes over gemaakt, zoals 'je bent zo slechtgezind, je hebt je regels, zeker?'. Maar ik denk dat we gewoon niet voldoende beseffen wat het is. Het zou nuttig zijn als er meer over werd gepraat", vertelt een mannelijke deelnemer. Een ander beaamt: "Indien er misvattingen bestaan over menstrueren, kunnen die toch gewoon opgeklaard worden door het onderwerp meer bespreekbaar te maken?"

dirty details

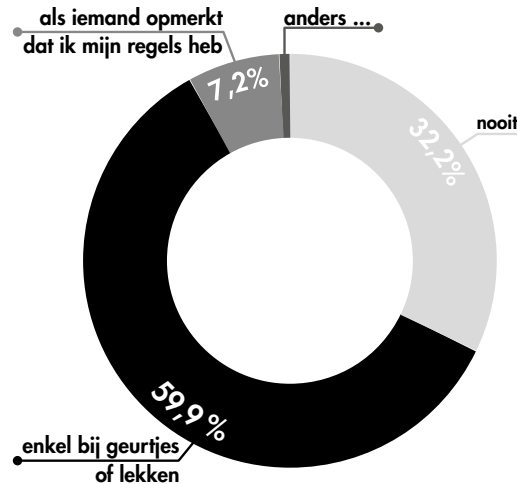
Maar hoever moet je gaan in het informeren? Een deelneemster merkt bijvoorbeeld op dat er tijdens de lessen seksuele opvoeding veel gesproken wordt over de menstruatie, maar niet over geurtjes en hoe de *crime scene* er daaronder uitziet. “Het gaat voornamelijk over de cyclus en niet zozeer over hoe het eruit ziet en wat normaal is en wat niet. Voor jonge meisjes kan dit voor onzekerheid zorgen”, luidt het. Misschien hoefden niet alle *dirty details* op tafel gegooid te worden, maar een paar extra tips hadden handig kunnen zijn.

“Door het als taboe te beschouwen, maak je er juist meer taboe van.”

Hoe gebruik je maandverband en wat mag je verwachten van menstruatiebloed? We vroegen de vrouwen tussen 18 en 25 jaar of ze het gevoel hadden voldoende geïnformeerd te zijn toen ze voor het eerst ongesteld waren. 7,4 procent van de meisjes wist totaal niet wat ze plots zag. 26,7 procent wist wat het bloedverlies was, maar niet wat ze moest doen. 65,9 procent voelde zich voldoende geïnformeerd. Maar liefst een derde van de meisjes had dus toch wel baat gehad bij wat meer praktische informatie.

Waarom wordt het informatieve aspect rond menstrueren niet standaard ingebouwd in de lessen? Omdat de overheid enkel het ‘wat’ vastlegt en niet het ‘hoe’ wanneer het gaat om seksuele opvoeding. Er worden eindtermen vastgelegd, maar ze mag zich niet mengen in hoe de scholen aan relationele en seksuele vorming werken.

SCHAAM JE JE NU OM JE REGELS?

Door nuttige instrumenten ter beschikking te stellen, probeert de overheid wel te faciliteren. Onderwijskoepels, leerlingen en ouders zitten samen rond de tafel. De overheid organiseert trainingen voor scholen en Sensoa zet jaarlijks de Week van de Lentekriebels op. Hoe de jongens en meisjes de huidige aanpak van scholen ervaren, is stof voor een andere/volgende enquête.

verdorie, Moeder Natuur, waarom

Wat wij uit onze lessen biologie onthouden hebben over menstruatie, is hoe dat eitje langs de eileider glijdt en hoe menstruatiebloed ontstaat. Maar is het maandelijks doorbreken van onze menstruaties wel zo natuurlijk als er beweerd wordt? “Nee, vanuit evolutionair standpunt is het helemaal niet bedoeld dat je ongesteld bent”, verklaart professor Jacquemyn. “Antropologen hebben de volkeren die nog het dichtst bij de natuur leven bestudeerd. Daar ziet men dat meisjes 8 tot 10 keer in hun leven ongesteld zijn. Kort na hun eerste regels zijn ze zwanger, daarna geven ze borstvoeding en dat doen ze langer dan bij ons. Dat is waarschijnlijk ook het leven waar het vrouwelijk lichaam voor gemaakt is.”

Nochtans ziet bijna een op de vijf vrouwen (18,8%) hun regels graag maandelijks passeren. Een deelneemster vertelt: “Ik lijd aan PCOS (*polycysteus ovariumsyndroom*, *nvdv.*). Dat is een hormoonstoornis waardoor ik, onder meer door stress, gemiddeld slechts één keer in de twee maanden menstrueer. Ik ben erg blij als mijn regels doorbreken, want dan functioneert mijn lichaam weer ‘normaal’.”

In haar huisartsenpraktijk ziet dokter Hendrickx nog andere redenen waarom vrouwen graag hun maandelijkse bloeding zien passeren. "In traditionele culturen wordt de ongesteldheid gezien als een soort natuurlijke zuivering."

Voor 35,1 procent zou echter een driemaandelijkse ongesteldheid ideaal zijn. De overige 46,1 procent ziet haar menstruaties liever nooit doorbreken. "Groot gelijk", roept professor Jacquemyn onmiddellijk. "Het is ongemakkelijk dat je met bloedverlies en pijn zit. Het is niet meer dan normaal dat vrouwen dan op zoek gaan naar anticonceptie die hun regels niet doen doorbreken, zoals de (mini)pil en het hormoonspiraal of -implantaat. Tegenwoordig worden die middelen dan ook sterk gepromoot door de farmaceutische industrie."

Maar niet alle vrouwen willen geholpen worden met dergelijke farmaceutische producten. "Voor vrouwen uit traditionele culturen is het bijvoorbeeld niet aanvaardbaar om een hormoonspiraal te laten plaatsen, omdat hun maandelijkse bloeding dan niet doorkomt", vertelt

dokter Hendrickx. "Door hen worden er ook veel fouten gemaakt bij het pilgebruik: de bloeding moet helemaal gedaan zijn vooraleer ze terug met een nieuwe pilstrip kunnen beginnen. Hierdoor is de stopweek soms langer dan zeven dagen, waardoor dan weer de veiligheid van de pil in het gedrang komt." Een deelnemster vraagt zich dan weer af hoe normaal we het vinden om tien à vijftien jaar hormonen te slikken, enkel om regels te controleren.

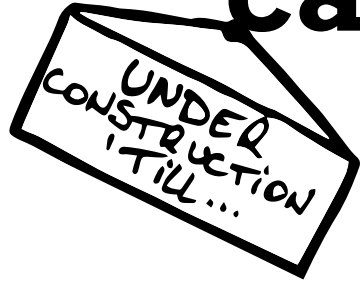
"Als mannen menstruatiebloed vies vinden, zullen wij onze mond eens opentrekken over sperma."

zo is het nu

Na zes volgeschreven pagina's mag het duidelijk zijn: er bestaat geen pasklaar antwoord rond menstruatievragen. Wat je kan verwachten, is voor iedereen verschillend. Waar een deel van de respondenten antwoordt dat zij geen taboe rond menstrueren meer ervaren, roepen anderen: "Help het taboe rond dit bloedserieuze kutprobleem alsjeblieft de wereld uit!" Het gesprek wordt duidelijk wel belangrijk gevonden, zodat mannen zich beter kunnen informeren en inleven en zodat meisjes misschien thuis niet meer hun eerste menstruatie verstoppen en met wc-papier hun eerste bloeding willen opvangen.

Maar ondertussen zien wij hoe vrouwen (althans zeker binnenshuis) niet vaak meer hun mond laten snoeren door maandverband en hoe mannen niet massaal tampons in hun oren steken. En dat is goed. Blijf luisteren. Professor Jacquemyn besluit mooi: "Want aangezien het heel individueel en persoonlijk is, kan je niet zeggen: voilà, mannekens, zo is het nu." ■

cantuskelders zijn niet meer van deze tijd

staat de studentencultuur onder druk?

tekst: Quinten Van den Broeck ■ beeld: Robbe Weyn

Studentenstad Antwerpen blijft groeien. Eén van de groeipijnen is dat er een groot plaatsgebrek ontstaat voor typisch studentikoze activiteiten zoals cantussen en TD's. Vooral de vraag naar charmante en betaalbare locaties zoals kelders klinkt steeds luider bij studentenverenigingen. Als studenten zelfs onder de grond al niet meer welkom zijn, waar moeten ze dan nog kruipen?

“Er is een nijpend tekort aan accommodaties voor studentenverenigingen”, bindt Ian Bartsoen van Unifac de kat de bel aan. “We krijgen steeds meer vragen binnen van studentenverenigingen die op zoek zijn naar locaties voor hun activiteiten. De Tarmac wordt vaak naar voor geschoven als de oplossing, maar veel studentenverenigingen zijn daar ontstemd over: ze willen zelf hun eigen drank en eten kunnen verkopen, terwijl je via GATE15 verplicht bent van hun cateringsdiensten af te nemen. Dat scheelt een hele slok op de borrel natuurlijk” (*de prijs voor een vat bij De Tarmac bedraagt 200 euro, terwijl je bij de brouwer slechts de helft betaalt, nvdr.*).

water in de kelder

Toch lijkt het de clubs vooral ook om locaties met een bepaald charme of luister te doen. Het oog wil ook wat, en een zoveelste lezing of workshop in een overbelicht R-bloklokaal gaat op den duur vervelen. Een gedroomde locatie is de kelder onder de Sint-Ignatiuskapel, die je via een valdeur vanaf het Hof Van Liere kan bereiken. “Er is werk aan, maar als de investeringen realistisch blijven, zou het een uitgelezen locatie kunnen zijn om evenementen in te organiseren”, zegt Bartsoen, die goed beseft dat een cantus organiseren in een accommodatie van de universiteit geen optie is, “maar om workshops of lezingen te organiseren, is het ideaal.”

Een kelder onder een kapel in het hart van de universiteit, het is de natte droom van vele studentenclubs. Te nat zo blijkt, want de kelder is vochtig en loopt nu en dan onder water. Bovendien is de brandveiligheid van de locatie niet in orde.

Al die dingen zorgen ervoor dat het kostenplaatje al snel zou oplopen. Een te dure investering voor een mooie locatie? “Het is niet zo dat de universiteit niet wil investeren, maar wij moeten steeds alle alternatieven afwegen, en kelders zijn nu eenmaal niet optimaal. In principe proberen we die zelfs zo vaak mogelijk te vermijden”, zegt Lieven Willemsen van het departement Infrastructuur.

“Het gaat om beschermde monumenten en daar mag je niet zomaar in gaan uitbreken, wat wel nodig is om de kelder in lijn te brengen met de veiligheidsvoorschriften. Daarnaast hebben we door de grote lopende projecten op de Paardenmarkt en op Campus Groenenborger momenteel weinig middelen beschikbaar. We zijn ons bewust van de vraag voor accommodaties voor studentenverenigingen en we bekijken enkele mogelijke pistes, maar met die projecten kunnen we voorlopig nog niet van start gaan”, aldus Willemsen.

kelders op slot

Ondertussen wordt het ook buiten de universiteit steeds moeilijker om locaties te vinden. Vooral cantuslocaties verdwijnen als sneeuw voor de zon. Café den Barbier, Den Uil, Café de Schacht, de Pool Planet, ... Allemaal deden ze de afgelopen jaren voorgoed hun kelders op slot.

Ook de befaamde catacomben onder gebouw D op de Paardenmarkt zijn niet meer. Het voormalige clublokaal van Vulcanis (meer over deze club op pagina 33) vormde een aantal jaren terug nochtans de ideale scene voor allerlei studentikoze activiteiten. Tot in 2013 de brandweer de kelders noodgedwongen moest sluiten omwille van veiligheidsoverwegingen.

Regels en veiligheidsvoorschriften worden strenger en alsmaar minder cafés willen het risico nemen om een cantuskelder ter beschikking te stellen. Enkel de duurste locaties blijven zo over.

Op die manier worden cantussen een belangrijke verliespost voor studentenverenigingen die het liever wat kleinschaliger en gemoedelijker houden. Een belangrijke studententraditie komt zo onder druk te staan.

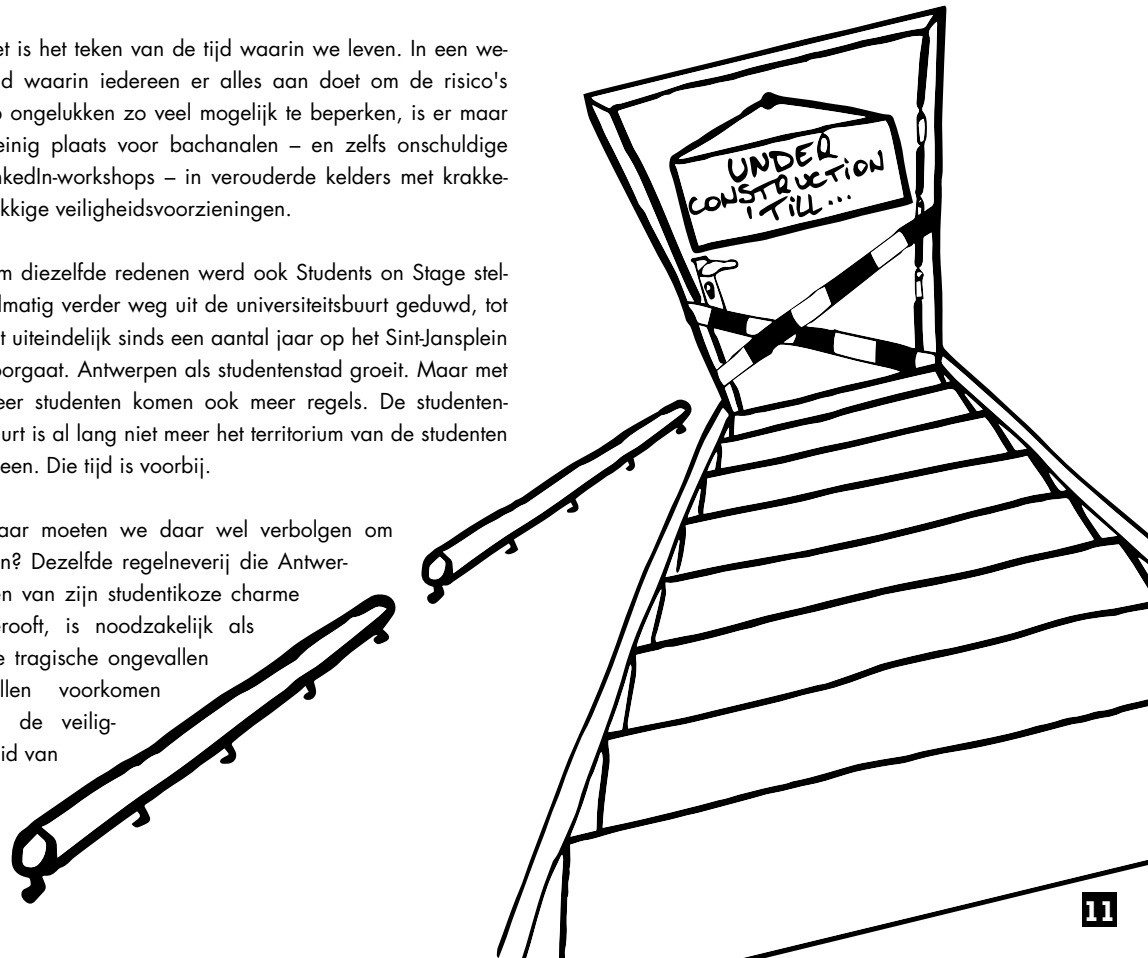
vroeger was 't beter?

Het is het teken van de tijd waarin we leven. In een wereld waarin iedereen er alles aan doet om de risico's op ongelukken zo veel mogelijk te beperken, is er maar weinig plaats voor bachanalen – en zelfs onschuldige LinkedIn-workshops – in verouderde kelders met krakemikkige veiligheidsvoorzieningen.

Om diezelfde redenen werd ook Students on Stage stelselmatig verder weg uit de universiteitsbuurt geduwd, tot het uiteindelijk sinds een aantal jaar op het Sint-Jansplein doorgaat. Antwerpen als studentenstad groeit. Maar met meer studenten komen ook meer regels. De studentenbuurt is al lang niet meer het territorium van de studenten alleen. Die tijd is voorbij.

Maar moeten we daar wel verbolgen om zijn? Dezelfde regelneverij die Antwerpen van zijn studentikoze charme berooft, is noodzakelijk als we tragische ongevallen willen voorkomen en de veiligheid van

studenten willen waarborgen. Dat studentenorganisaties en ook de universiteit hun verantwoordelijkheid daarin hebben genomen, is alleen maar toe te juichen. Al juichen we best niet te luid, we zouden zomaar de geluidsnormen van minister Schauvliege overschrijden. Ook dat is niet meer van deze tijd ... ■

redactie

hoofdredactie

PR

eindredactie

Werk jij mee aan dwars volgend academiejaar?

Mail naar contact@dwars.be

freelance

social media

IT

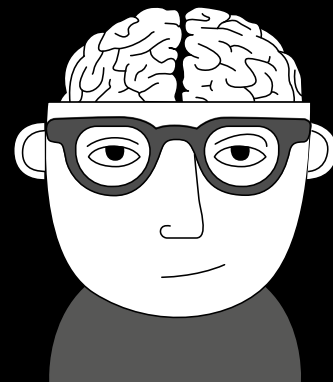
omgeving

beeld

betweter

de pizza Hawaï is een leugen

tekst: Amaury De Meulder ■ beeld: Sarah Serneels

Het is niet omdat je veel onnozele weetjes kent, dat je een betweter bent. Dat bewijst een van onze redacteurs elke maand door een waanzinnig interessant, ongelofelijk boeiend of verbluffend spannend feit te delen.

“Voor mij een pizza Canada alstublieft!” Nee, het is geen pizza met *maple syrup* (gelukkig maar). De pizza Canada is de minder goed klinkende, maar eigenlijk accuratere naam van de omstreden pizza Hawaï. Die werd namelijk niet in Honolulu uitgevonden, maar in de Canadese provincie Ontario. Daar komt nog bij dat de gastronomische vader van een van de meest omstreden gerechten ter wereld geen Canadees is, maar een Griek. Sotirios Panopoulos ('Sam' voor de vrienden) emigreerde in 1954 van de Griekse Peloponnesos naar de andere kant van de oceaan.

Al tijdens die lange reis kreeg hij de smaak van pizza te pakken. Zijn boot maakte immers een tussenstop in het Mekka van deeg en tomatensaus, *bella Napoli*. Was hij daar wat langer gebleven, hadden de Italiaanse pizzagoden hem misschien kunnen vertellen dat hij de *pizza prosciutto* met rust moest laten en al zeker niet met ananas mocht ontheiligen. Maar helaas hebben de Amerikanen hem gauw genoeg kunnen bekeren. Toppings troef, dus waarom ook geen ananas? Of was het misschien zijn ervaring met de Chinese keuken die hem tot die combinatie van hartig en zoet dreef?

Hoe het ook zij, het valt niet te ontkennen dat de pizza Hawaï – of Canada, Greca, Americana of zelfs Chinesa – de wereld veroverd heeft. Of je nu fan bent of niet, op de kaart van zowat elke zichzelf respecterende pizzeria kun je de variant vinden. Zelfs in moederland Italië, al moet je daar soms zoeken onder de schuilnaam 'Tropicana'. Het is namelijk niet zozeer de toevoeging van ananas die de Italianen stoort, maar eerder de implicatie dat een klein Amerikaans eilandje ook maar iets te maken had met hét Italiaanse gerecht bij uitstek.

Wist je trouwens dat ook de ananas eigenlijk helemaal niet uit Hawaï, maar uit Zuid-Amerika komt? De associatie met Hawaï hebben we aan de marketing van ananasgigant Dole te danken, die rond het jaar 1900 samen met andere ananasproducenten Hawaï als thuisbasis koos.

Maar wat is dan wél de meest Italiaanse pizza die je kan bestellen? Daarvoor moeten we terug naar de beginjaren van de Italiaanse staat. Toen koning Umberto I in 1889 de stad Napels bezocht, wilde zijn vrouw graag de plaatselijke specialiteit proeven. Kok Raffaele Esposito schoot meteen in actie en schoof snel een pizza in de oven met tomatensaus, mozzarella en basilicum. Rood, wit en groen, net als de Italiaanse vlag. De koningin was zo gecharmeerd met zijn patriottistische pizza, dat ze hem een bedankbrief schreef, waarop Esposito de pizza prompt naar haar vernoemde. Haar naam? Je raadt het al: Margherita (nee, niet marg-á-rita, *ugh*). ■

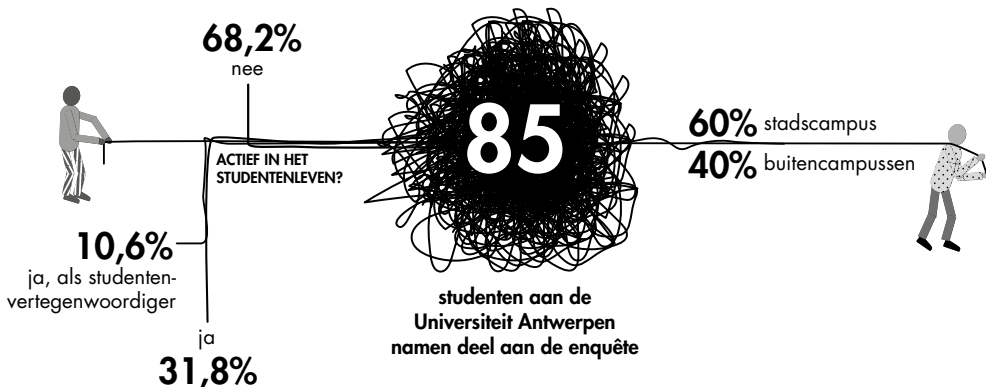
het eindrapport van de Studentenraad

een academiejaar verder

tekst: Daan Krake en Margo Buelens-Terryn ■ beeld: Stine Moons

In de *dwars* van oktober gaven we jullie, beste studenten, het woord in onze enquête *Raad voor de Studentenraad* en in het daaropvolgende artikel 'Het rapport van de Studentenraad'. Tegelijkertijd beloofden we jullie plechtig om op het einde van het academiejaar met dezelfde vragen bij jullie terug te komen, zodat er hopelijk een evolutie te schetsen viel. De examens komen in zicht, de thesisdeadlines staan al voor de deur, dus bij deze: *dwars* houdt zich aan haar woord.

Laat ons, voor we onze kritische/liefhebbende blik op de Studentenraad richten, eerst de hand in eigen boezem steken. In het begin van dit academiejaar kregen we slechts 216 medestudenten zover om hun mening met ons te delen. Nu het kwik weer stijgt en er een 'blokvakantie' gepasseerd is, bleek deze queeste nog moeilijker te zijn. Slechts 85 studenten slaagden in deze missie. Aan allen die de finish gehaald hebben: proficiat. Aan allen die de finish niet gehaald hebben: ahum, spijtig?

naamsbekendheid

Een grotere naamsbekendheid behalen was voor de Studentenraad een van de streep punten. Zijn ze hierin ook geslaagd? Evolutie is er zeker te zien in ons beperkt cijfermateriaal: 23,5% van de deelnemers wist Geert de Hoons naam tevoorschijn te toveren op de vraag wie onze voorzitter is, in vergelijking tot 13,9% in oktober. Studenten weten bovendien steeds meer wie hun ei-

gen facultaire vertegenwoordiger is. Een schamele 5% die deze naam kon geven (dwars 112) werd opgetrokken naar 23,5%. Dit is vooral te danken aan de studentenvertegenwoordigers onder onze respondenten, waarvan 7 op 8 slaagt in deze test. De gewone student schommelt rond de 17,3%. In vergelijking tot de 1,1% aan het begin van dit jaar is dit best een sterke evolutie. Verbetering blijft natuurlijk altijd mogelijk. Geert de Hoon laat ons weten dat een eventuele statutenwijziging hierin raad kan

brengen. Op deze manier wordt de rol van de facultaire vertegenwoordiger beter in de Studentenraad verankerd. Een sterkere link tussen het centrale en facultaire niveau zou zo ook tot een snellere terugkoppeling naar de achterban leiden, wat een nog betere verspreiding van de nodige informatie tot gevolg heeft.

Naamsbekendheid dient niet alleen in strikte zin opgevat te worden, maar ruimer doorgetrokken te worden naar het hele orgaan van de Studentenraad. Zo vindt Geert de stijging van 20% van het aantal likes op Facebook belangrijker dan dat alle studenten zijn naam kennen. Toch antwoordde slechts 7,1% van de deelnemende studenten volmondig 'ja' op de vraag of ze wisten waar de Studentenraad zich de laatste maanden mee bezig had gehouden. 22,4% dacht er wel een notie van meegekregen te hebben. Terugkerende antwoorden waren "de zichtbaarheid en herkenbaarheid van de Studentenraad

zelf", "de vervroegde publicatie van examenroosters", infrastructuurwerken, de OER-week en de Komida-acties. Iemand merkte (duidelijk opgelucht) op dat hij of zij bijgeleerd had dat je een examen meer dan zes keer mag doen! Dankjewel Studentenraad, juni ziet er ineens een stuk minder stresserend uit.

voorstelling stuvers

Stuvers vormen een belangrijke spil in het proces van vertegenwoordiging en de daarop volgende informatieverspreiding. Zij werden tussen 16 februari en 7 maart via posters op Facebook plechtig voorgesteld. Hoewel 32,9% van de studenten dit te laat vond, had het merendeel (44,7%) gewoonweg geen mening. Geert verklaart de vertraagde verschijning van de posters op Facebook door de uitgestelde verkiezing van de coördinator

Participatie & Communicatie. De dienst Taakomschrijving is namelijk verantwoordelijk voor het voorzien van deze posters. Voor de 'persoonlijke touch' wou men bovendien foto's van de desbetreffende stuvers erbij kunnen publiceren. Dit bleek een hele onderneming te zijn. Zelf had de Studentenraad de posters ook liever vroeger zien verschijnen (en stappen worden ondernomen om dit volgend jaar wel te verwezenlijken). Voor de student in nood was er wel nog steeds het stuveroverzicht op de website van Uantwerpen. Nu niet bepaald moeilijk te vinden, toch?

Ik weet wie mijn facultaire studentenvertegenwoordiger is

oktober 2017

5%

april 2018

23,5%

Ik weet wie de huidige voorzitter van de studentenraad is

oktober 2017

13,9%

april 2018

23,5%

campagne

Ondertussen hield de Studentenraad een uitgebreide campagne voor de verkiezingen van het aankomend academiejaar. Onder onze bereidwillige respondenten telden we 16 gekleurde 'ja'-bolletjes op de vraag of hij of zij interesse heeft om studentenvertegenwoordiger te worden, goed voor een kleine 20%.

“Ik vind de stijging van het aantal likes op Facebook belangrijker dan dat iedereen mijn naam kent.”

– Geert de Hoon (voorzitter studentenraad)

Antwoorden op de open vraag naar de motivatie hierachter nemen uiteenlopende vormen aan. Een nukkige respondent typt neer: “Dan verandert er misschien eens iets.” (Vergeet niet om het uitroepteken er zelf bij te denken.) Antwoorden als: “Ik vind communicatie tussen het onderwijzend personeel en de studenten belangrijk”, “Omdat het belangrijk is dat de mening van studenten gehoord wordt” en “Ik ben overtuigd van het belang en de meerwaarde van participatie op alle niveau's in het onderwijs”, laten meer ambitie doorklinken.

De respondenten die voor de optie 'nee' gingen, zijn vooral bang dat ze niet voldoende tijd hebben. Een andere opvallende motivatie was: “Ik ben zelf niet voldoende op de hoogte van mijn studies.” En omdat zelfs wij soms woorden tegenkomen die nog niet zijn opgeslagen in ons cognitieve mechanisme, ook nog even deze: “Ik heb reeds voldoende extracurriculaire activiteiten.”

visie

Bij de achterban is het geloof in de stuvers over het academiejaar heen met 3,8 op 5 constant gebleven. Dat bij het associatiespelletje met het woord 'Studentenraad' naast 'cute voorzitter' vooral woorden als 'vertegenwoordiging' en 'vergadering' naar voor komen, zegt iets over

Weet je waar de Studentenraad zich het afgelopen academiejaar mee heeft bezig gehouden?

het belang dat door de studenten aan deze raad wordt gegeven. De respondenten gaven in vergelijking tot oktober net iets meer punten aan de Studentenraad op het vlak van professionaliteit en communicatie. Beide zijn immers van 2,8 naar 3 op 5 opgeklommen. Wanneer direct gevraagd wordt naar de motivatie voor het gegeven cijfer aan de Studentenraad, halen nog steeds drie studenten een voorval van vorig jaar aan.

De agressieve communicatie van ex-voorzitster Anais Walraven op een open lezersbrief van een medestudente staat hen nog helder voor de geest. Daartegenover staat dat slechts drie studenten expliciet vermelden van mening te zijn dat de Studentenraad er qua profilering en communicatie duidelijk op vooruit is gegaan. studentenvertegenwoordiger Beau De Clercq verwoordt dit als volgt: “Het gesloten klikje dat ik heb leren kennen is veranderd in een samenkomst van studenten waar niet alleen iedereen zijn of haar mening durft te geven, maar ook meer naar de buitenwereld communiceert waar ze mee bezig is.”

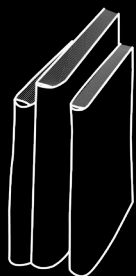
Toch vindt 17,65% dat ze nog steeds te weinig horen en niet op de hoogte zijn van de realisaties van hun vertegenwoordigend orgaan. Geert wijst erop dat dit ook te wijten is aan enkele grote dossiers die dit jaar op het bureau van de Studentenraad beland zijn, zoals de herindeling van het academiejaar. Dit zijn werken van lange adem, waarover moeilijk te communiceren valt zolang deze dossiers nog lopende zijn.

Daarnaast blijft de Studentenraad de zichtbaarheid van hun activiteiten zelf ook als een werkpunt opvatten. Dit leidt tot ideeën om met een standje op de infodag present te zijn, alsook bij de inschrijvingen van nieuwe studenten in de Lange Sint-Annastraat. Ook over gadgets met leuke woordspelingen om de aandacht te trekken wordt nagedacht (wij zijn alvast benieuwd!). Toch is het duidelijk dat niet alle studenten zomaar bereikt kunnen/willen worden. De relatie Studentenraad-studenten mag evenwel geen eenrichtingsverkeer worden. Ook voor de gewone student(e) geldt immers het motto: ‘wie zoekt, die vindt’. ■

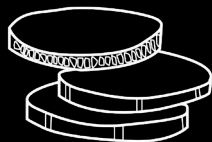
het WK voetbal: zegen of vloek?

het oordeel van de prof

tekst: Quinten Van den Broeck ■ beeld: Alex Noels

Marnix Beyen
de historicus

Stefan Kesenne
de econoom

Walter Weyns
de socioloog

Willem Lemmens
de filosoof

"Het WK voetbal illustreert de paradoxen van de massademocratie: door het topvoetbal te aanbidden, bieden miljoenen mensen een democratische legitimatie aan een plutocratische, oligarchische, patriarchale, meritocratische en nationalistische wereld. Daarom zou het WK boycotten elitair en ondemocratisch zijn. Voetballiefhebbers kunnen beter reageren door het inclusieve potentieel van de sport uit te bouwen en door van de lokale voetbalvelden plaatsen te maken waar jongens én meisjes, arm én rijk, wit én zwart, met én zonder handicap, elkaar vinden in hun liefde voor een fascinerende sport."

"De Wereldbeker Voetbal is een fantastisch sporttornooi waar miljoenen mensen over heel de wereld plezier aan beleven. Jammer dat het georganiseerd wordt door de hopeloos corrupte FIFA, die er ook voor verantwoordelijk is dat de organisatie van de wereldbeker een financiële aderlating is voor het gastland omwille van de torenhoge eisen inzake de stadions. De belastingbetaler betaalt het gelag. Ondertussen rijgt de FIFA de miljarden opbrengsten binnen van ticketverkoop, televisierechten en sponsoring, zonder er zelfs maar belastingen op te betalen in het gastland. Degelijke kosten-batenanalyses spreken de onzin tegen die vele economische impactstudies hierover verkopen."

"Het mag een schandaal heten dat een toernooi georganiseerd door de FIFA, één van de meest corrupte wereldorganisaties, in Rusland, een van de meest corrupte regimes, gesponsord door partnerbedrijven zoals Gazprom en Wanda Group, die behoren tot de machtigste en corruptste bedrijven ter wereld, of die, zoals Adidas, recent nog genoemd werden in omkopschandalen in de sport, desondanks zoveel mensen in de ban houdt. Of een wonder. Want wat voor een spel moet voetbal zijn als het ondanks dat alles zoveel mensen in vervoering brengt."

"De mens is geen homo economicus, maar een homo ludens. Zonder spel, geen levensvreugde, of het nu voetbal is of iets anders. In die zin heeft voetbal een zekere maatschappelijke functie. Voetbal draait om macht en geld. Is dat wenselijk? Het is eerder onvermijdelijk. De vraag is of we niet te gemakkelijk vergeten hoezeer door die verwevenheid met macht en geld dit mondiale voetbalfeest ook een soort 'opium voor het volk' is." ■

Zijn brein half verkankerd van het vele zuipen en zijn tong getraind door al het pseudo-intellectuele getheoretiseer, heeft de zot-gestudeerde student de vervelende gewoonte ontwikkeld om zichzelf te verliezen in eindeloze monologen. Verketterd en verstoten door zijn vrienden zoekt hij zijn toevlucht in een troosteloos bruin café. Daar vindt hij een luisterend oor voor zijn absurd gebral. Daar vervult hij zijn lot. Daar wordt hij:

tekst: Quinten Van Den Broeck ■ beeld: Stine Moons

DE TOOGFILOSOF

**de babyboomers
hebben Facebook
vermoord**

Facebook is dood en de babyboomers hebben het vermoord. En in zijn kielzog moest ook de Vlaamse café-cultuur eraan geloven. Zegt da kik het gezegd heb. U zult het misschien moeilijk geloven, beste barman, gezien het gegeven dat het een feit is dat just is dat gij al aardig wat op jaren zijt ondertussen, maar het was ooit aangenaam vertoeven op Facebook voordat uw generatie er de boel kwam verzieken.

Toen de zestigplussers en prepuberale tieners nog gewoon tv keken en de internetaids, ook bekend als 'gifs' en 'taggen', nog geen epidemische proporties hadden aangenomen, was Facebook een gemoedelijke virtuele ontmoetingsplaats van gelijkgestemde zielen. Het was onze *safe space*.

Alles veranderde toen we de eerste vriendschapsverzoeken binnenkregen van verdwaalde nonkels en tantes. Ik kan u vertellen, lang hebben we de boot afgehouden en lieten we de steeds aanzwellende lijst vriendschapsverzoeken van familieleden verkommeren in het limbo tussen negeren en aanvaarden. Tot het niet meer te houden was.

Het paard van Troje werd schoorvoetend binnen gehaald en in zijn buik zat de etterende, opgekropte levensangst van een generatie die de welvaart waarop hun materialistische levenshouding gestut was van onder hun voeten zag verdwijnen. Een oerkracht die gesublimeerd werd in opruiende kettingbrieven, hysterische statusupdates en een buitensporig gebruik van exclamatietekens. "Allemaal goed en wel, maar wat heeft dat alles met mijn café te maken?", vraagt u zich af. Wel patron, ik kom

er just toe! Al snel ontdekte de horde babyboomers dat Facebook niet alleen een handige manier was om hun kinderen mee te bespieden, het was ook een plek waar ze ongevraagd hun kleinzielige en racistische verzuchtingen konden ventileren. Om wereldvreemde racistische klap te verkopen moest ge plots niet meer op café, dat kon nu ook gewoon vanuit uw luie zetel!

***“Een oerkracht die gesublimeerd werd in opruiende kettingbrieven, hysterische statusupdates en een buitensporig gebruik van exclamatietekens.*”**

Zie daar, barman, de ondergang van de Vlaamse cafécultuur en meteen ook de verklaring voor de triestige vaststelling dat er ook vandaag in uw café slechts drie man en ne peerdekop zit. Dat, én de enorme toestroom van paardenkoppen van de laatste jaren natuurlijk. Een grotere plaag dan al die vluchtelingen, Europarlementariërs en Catalaanse separatisten te samen, als ge het mij vraagt! Maar soit, bij de teloorgang van Facebook en de Vlaamse cafés stopte de miserie niet. Je zou kunnen zeggen dat ze daar pas goed en wel begonnen is.

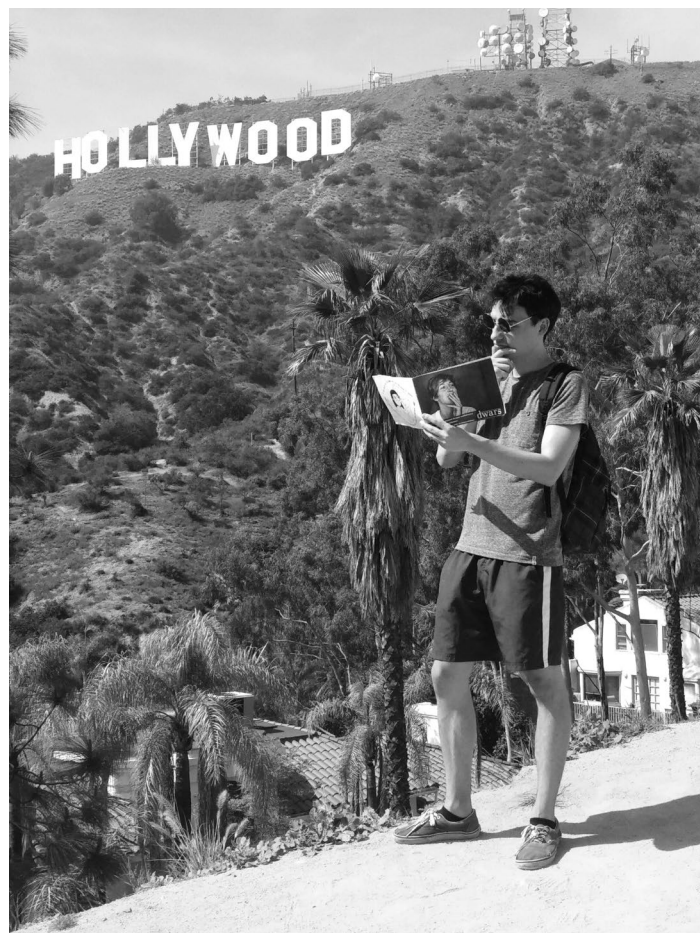
Facebook, zo stelden ook mijn generatiegenoten vast, was terminaal. In de ruïnes van wat ooit een progressieve gemeenschap van universitairers moest worden, galmen tegenwoordig enkel de echo's van het gehijg en gekreun van de grote N-VA-fanboy circle jerk. Hier en daar vind je nog wel een praatgroep voor verwarde feministen, maar veel stelt dat ook allemaal niet meer voor.

Om te ontkomen aan de ravage op Facebook, zochten we onze toevlucht in een hele resem andere sociale media en communicatiekanalen: Snapchat, Whatsapp, Instagram,... Al die verschillende applicaties op onze smartphones geven aan hoe versprokkeld en radeloos we vanbinnen zijn na het tragische verlies van Facebook aan de grote non-kolisatie.

Met de vlucht naar andere oorden ging ook een nieuw escapisme gepaard. Getraumatiseerd door de bruuske politisering van Facebook, gaf onze generatie zich over aan een cultuur van leegheid. En in een ranzige geslachtsdaad, te midden van het slijk en de vuiligheid van onze consumptiemaatschappij, baarden narcisme en oppervlakkigheid een nieuw soort duivelsgebroed: de *influencers*.

Ik zeg het u barman, die *influencers*, het is van den hond. Als ze eens even niet bezig zijn met het bewonderen van hun eigen aarsgat, houden ze zich ledig met het posten van foto's of blogposts, voornamelijk over zichzelf en hun eten. Da blet, da schet, da fret, en da zekt. En het maakt filmpkes. Zogenaamde vlogs. Dat is een soort oneindige *stream of consciousness* van iets dat nog maar verbazingwekkend weinig *consciousness* heeft.

Influencers. Bah, de smaak die het woord in mijn mond achterlaat moet ik meteen even doorspoelen met een stevige teug van mijn Duvel – het kwade moet men met het kwaad bestrijden, nietwaar? Maar goed, ik kuis mijn schup af. Ons moeder ee viskes gebakken! Althans, da lees ik toch op heure Facebook ... Salut, de kost en de wind van achter! ▀

beeld: Alex Noels en familie Demarbaix

dwars wordt overal
gelezen!

centerfold

La Roche

Firenze

Milaan

Koono-project

OPENER

tekst: Maxene Willems
beeld: Seth Van Akeleyen

Aan het departement Productontwikkeling ontspringen fraaie projecten als enten in de lente. Prachtig en pril is het Koono-project onder leiding van Stijn Verwulgen, dat is voortgebloeid uit de masterproef van Lotte Quirijnen. Doctoraatsstudent Erik Haring ontwikkelt samen met een team experts een prothese voor kinderen met symbrachydactylie; een aandoening waarbij er vingers missen. Deze kindjes hebben van zichzelf al een zeer hoge functionaliteit en die kan nog verder verrijkt worden door middel van dit opzetstukje. Dat laat hen bijvoorbeeld toe een vork te gebruiken of een instrument te bespelen.

Het onderzoek is in januari van start gegaan en momenteel wordt het afgerond, behoorlijk snel dus. "Bij Productontwikkeling zijn we het gewend om iets te fabriceren, het zo vlug mogelijk te testen en het dan bij te stellen waar nodig", legt Erik uit. "Er wordt een model gemaakt voor de kindjes, ze worden vervolgens een paar weken voorzien van een skillstraining en ondertussen kijken we wat de effecten daarvan op hun handfunctionaliteit zijn."

greepjes en glimlachen

Kindjes die nog wel een deel van hun duim hebben en een wijsvinger missen, komen in aanmerking voor het onderzoek. Vaak missen ze tevens de middelvinger en ringvinger en sommigen hebben nog een deel van een pink. "Een van de sterktes van ons model is zeker de individueel aanpasbare mogelijkheden die eraan verbonden zijn. Er zijn kinderen bij met vergroeide gewrichten, wel of geen spieren, ... De bouw van de Koono is dus erg afhankelijk van de resterende functionaliteit van de hand", vertelt Erik.

Voor ze de Koono gebruiken, meten de onderzoekers de handfunctionaliteit met de SHAP, de Southampton Hand Assessment Procedure, een gevalideerde test voor het meten van handfunctie bij protheses. Deze bevat veertien dagelijkse activiteiten en zes objecten van verschillende vormen. "Op deze manier kun je de handfunctie duidelijk in kaart brengen", legt Erik uit. Koono is schijnbaar geen afkorting van een absurd moeilijke wetenschappelijke term, maar het is de vertaling van het woord 'greepje'. Lotte vond deze alomvattende term fijn klinken en besloot het hulpstukje onder deze naam de wereld in te brengen.

“De kinderen mogen zelf een kleur uitkiezen van de Koono, dit personaliseert het hulpstukje en het is ook een laagdrempelige manier om het kind het te laten accepteren. De Koono kan gebruikt worden voor het manoeuvreren van bepaalde objecten, zoals bestek, maar is ook inzetbaar als device om bijvoorbeeld gitaar te leren spelen”, vertelt Erik. “Dat creëert fantastische mogelijkheden. De Koono is makkelijk te maken. Voor elke gevraagde functie kunnen wij iets ontwerpen. Ieder kind kan dus meerdere Koono’s gebruiken voor hetgene dat zij juist willen. Zo is het mogelijk om in te zetten op specifieke wensen van de kinderen, alsook te anticiperen op hun motorische ontwikkeling”.

geluk gieten

Het Koono-opzetstukje begint met een mal van de hand uit alginaat, een bekend goedje uit de tandartsenwereld. Het handje wordt hierin gedoopt. Vervolgens wordt er gips gegoten in die gietvorm. Vanuit deze kopie van de hand maken ze een 3D-scan. “Om zoveel mogelijk details te verkrijgen van de hand is het belangrijk dat de hand niet beweegt, daarom hebben we voor deze afgiet-

methode gekozen. Een essentieel gegeven is bijvoorbeeld de indrukbaarheid van zachte weefsels. Als we gewoon de hand zouden scannen, dan zou een halve millimeter beweging al voor een ruis in het beeld zorgen”, verduidelijkt Erik.

“De methode duurt maar tien minuutjes, deze korte tijdspanne is comfortabel voor de kinderen”. Vanuit deze scan wordt er een passend hulpstukje uitgewerkt in computer aided design en gemaakt met de 3D-printer. Momenteel worden de opzetstukjes geconstrueerd uit PLA. “Je huis-tuin-en-keuken-3D-printmateriaal, dat we erna mooi opschuren”, aldus Erik. “De Koono wordt vastgemaakt aan de greepzijde met klittenband. Om de grip te verbeteren voegen we nog latex en EVA foam toe aan het oppervlak van de PLA”.

creatieve coöperatie

Erik Haring rondde in 2016 zijn masterthesis af rond handprotheses, dus het onderzoek dat nu loopt is een logisch gevolg daarvan. Samen met Lotte Quirijnen heeft hij aan het eerste ontwerpmodel gewerkt. Ook de

Revalidatie en Kinesiotherapie-onderzoeksgroep met Steven Truijten en Wim Saeys zet haar schouders onder deze gewichtige onderneming. Onderzoek dat over verschillende faculteiten loopt leidt dus tot magnifieke uitkomsten. Buiten de aflijning van aparte expertises worden hardwerkende handen in elkaar geslagen en kan de collectieve creativiteit elkaar voeden.

“Het hoofddoel van het onderzoek is de kinderen zo goed mogelijk te helpen. Er is op dit ogenblik geen type hulpmiddel van deze soort op de markt, dat echt wordt ontwikkeld door professionals. Door een relatief simpele procedure, overvloedig productiemateriaal en korte training, zijn de kindjes echt snel weg met hun Koono”, zegt Erik. “Er is sowieso al een hoge functionaliteit van de kinderen ondanks hun gemis aan vingers, maar toch was er de vraag van ouders, om hun leven nog net dat tikkeltje meer te vergemakkelijken”, aldus Erik. “En net die extra levenskwaliteit toevoegen is zo mooi.” ▀

proffenprofiel

tekst: Annelin Marien ■ beeld: Trijntje Cornelissens

Het proffenprofiel toont professoren zoals je ze nog nooit zag: als mensen. *dwars* stelt de vragen die bij menig student al jaren door het hoofd spoken, maar die ze zelf niet durven stellen. Trijntje Cornelissens doceert aan het departement Engineering Management van de faculteit TEW en de Antwerp Management School, na een lange carrière in de bedrijfswereld. Ze heeft een doctoraat Theoretische Fysica, en ook op sportief vlak is Trijntje Cornelissens een topper: ze speelde jarenlang voor de nationale basketbalploeg.

U was vroeger nog *international* voor de nationale basketbalploeg. Hoe zijn de passies sport en wetenschap in uw leven te rijmen?

Sporten was voor mij gewoonweg noodzakelijk en complementair aan het stilzitten bij studie en onderzoek. Het is een zalig gevoel om lichamelijk tot het uiterste te gaan, je grenzen te verleggen, en daarbij automatisch verplicht te worden je hoofd leeg te maken van de dagelijkse rompslomp. Hoe ik sport en studie kan combineren, heeft dan weer te maken met discipline en goed kunnen plannen, maar die eigenschappen lijken mij intrinsiek aan een wetenschapper.

Wat de keuze voor basketbal betreft: ik kom uit een korfbalfamilie en met die balvaardigheid en mijn 1 meter 80 is de lokale basketbalclub het me eenvoudigweg komen vragen. Ik ben na mijn basketbalcarrière trouwens nog jaren gaan korfballen in de hoogste afdeling, maar de passie voor basketbal is altijd gebleven. Ik ben nu een vaste supporter van de Antwerp Giants en veer nog steeds verrukt op bij elke mooie aanvalscombinatie of perfect sluitende verdediging.

Men zegt weleens: 'hoe groter het balletje, hoe kleiner de hersens.' Basketballers zouden dus bijvoorbeeld dommer zijn dan golfers of tennisers. Akkoord?

Natuurlijk niet akkoord. Veel van die kleine-balletjesporten zijn eerder elitair, in de zin dat ze duurder zijn om te beoefenen en meestal ook meer infrastructuur nodig hebben. En wanneer tennis of golf wordt bedoeld: daar mist sowieso de component teamsport die voor mij juist essentieel is. Het uitspelen van elkaars talenten om zo tot het beste groepsresultaat te komen, geeft erg veel voldoening, vraagt strategisch inzicht en bevordert het respect voor andermans capaciteiten. Je merkt trouwens ook in het professionele leven meestal snel wie aan teamsport heeft gedaan, zoals aan de vanzelfsprekendheid waarmee met collega's wordt samengewerkt en gebrainstormd.

Waar gaan uw tenen van krullen?

Ik erger mij gemakkelijk aan opportunisme en kortzichtigheid, soms ook kleinburgerlijkheid genoemd. Het ruikt langtermijnvisie en openheid voor nieuwe ideeën, en hypothekeert de toekomst van de volgende generaties. Dat zien we momenteel trouwens voor onze ogen gebeuren, zowel lokaal als globaal, en er is blijkbaar weinig tegen te doen.

Hoe kwam iemand met een diploma Theoretische Fysica ooit op het idee zich in te laten met het bedrijfsleven?

Eerlijk gezegd was het een van de beste beslissingen in mijn leven. Ik wilde, na jaren theoretische studie, ondervinden wat het leven buiten de universiteit te bieden heeft. En dat is ontzettend meegevallen. Ik heb heel erg creatief kunnen werken en heb veel bijgeleerd. Je moet je natuurlijk flexibel opstellen en geen angst hebben om geregeld weer van nul te beginnen, zowel technologisch als op de sociale ladder. Maar eigenlijk is de basiscompetentie die men aanleert in fysica, namelijk theoretische modellen maken en die toetsen aan de realiteit, steeds de essentie van mijn jobs gebleven. Ik heb wel geluk gehad om, waarschijnlijk als de laatste stap in mijn carrière, opnieuw in de academische wereld te kunnen werken, want die mogelijkheid is er niet vaak. En ik vind het fantastisch om mijn ervaringen nu te

Trijntje Cornelissens

delen met jonge mensen én opnieuw vrij onderzoek te kunnen doen. Maar eerlijk gezegd, het zou niet slecht zijn als alle professoren een paar jaar in het bedrijfsleven moesten/konden doorbrengen, om dan terug te keren naar hun onderzoeks- en onderwijsjob. Ik denk dat de efficiëntie en zin voor samenwerking in de academische wereld erop vooruit zouden gaan.

“Ik erger mij gemakkelijker aan opportunisme en kortzichtigheid.”

Wat is uw favoriete citaat of gezegde?

“Eerlijk duurt het langst.” Het is niet altijd de gemakkelijkste weg, maar het blijft een basisprincipe in mijn leven.

Met welk nummer lokken ze u op de dansvloer?

Onweerstaanbaar vind ik Born To Be Alive, de enige hit van de Belgische Patrick Hernandez uit 1979, en misschien nog gekend bij studenten. Andere, misschien minder gekende toppers zijn One Step Beyond (Madness, 1979), Sign O' The Times (Prince, 1986), Slippery People (Talking Heads, 1984), Ringe Ringe Raja (Goran Bregovic, 1995), enzovoort. Meestal erg funky dus.

Ik houd ook erg van recentere Belgische muziek van bijvoorbeeld Absinthe, Minded, Taxi Wars, Stromae en Admiral Freebee, maar dat is daarom niet altijd zo dansbaar.

Als u een dier zou zijn, welk dan en waarom?

Daar heb ik nog nooit over nagedacht, maar uiteindelijk kom ik uit bij een zwaluw. Het moet sowieso een trekvogel zijn, want ik zou doodgraag zelf kunnen vliegen en één van mijn grootste hobby's is de wereld rondreizen. Een andere hobby is architectuur en ik vind die typische ronde, van modder gemaakte zwaluwnesten gewoonweg prachtig en ingenieus. En het is natuurlijk meegenomen dat het een erg elegante vogel is, die we associëren met de frisheid van de lente.

Heeft u tips voor de komende examens?

Ik raad studenten aan om verbanden te proberen leggen tussen de inhoud van de verschillende vakken. Dat maakt het studeren veel interessanter, efficiënter ook, en vermijdt het domme vanbuiten leren. Het vraagt intensere voorbereiding, maar leidt tot veel meer inzicht en voldoening. Ook voor de proffen trouwens. En daarnaast regelmatig ontspannen en gaan sporten natuurlijk. ▀

studenten krijgen de deur gewezen

Ten Prinsenhove, publiek of privaat?

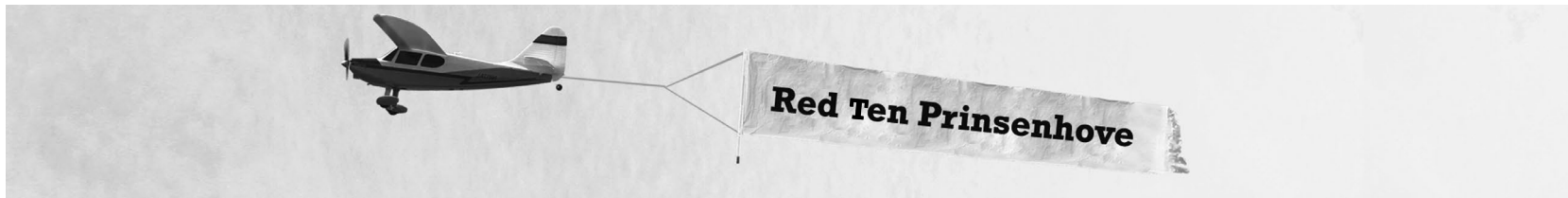
tekst: Suzanne Roes ■ beeld: Alex Noels

Ten Prinsenhove, de peda van de Stadscampus, heeft in 2016 haar deuren gesloten. Er zijn genoeg koten in Antwerpen om de 149 studenten die een nieuw onderkomen nodig hadden een dak boven het hoofd te bieden. Maar hoe zit het met de studenten die financieel minder sterk staan? En wat zijn de toekomstplannen voor de peda nu?

dat doet de deur dicht

Toen de brandveiligheid van Ten Prinsenhove werd onderzocht, werd het al snel duidelijk dat de renovatie van het pand geen kleine ingreep zou worden. Volgens Bart Heijnen, algemeen beheerder, heeft de raad van bestuur na wikken en wegen beslist dat renovatie geen optie is. De zoektocht naar een private partij die Ten Prinsenhove in erfpacht wil nemen is daarom in volle gang.

Veel studenten maken zich echter ongerust over het sluiten van de peda. Het was immers een locatie die het mogelijk maakte om betaalbaar op kot te kunnen, een luxe waar gretig gebruik van werd gemaakt. Waar de buitencampussen nog grote peda's hebben, blijft de Stadscampus nu met lege handen achter. Vanuit Comac is een actiegroep de

grond uit gestampt: Red Ten Prinsenhove. Lola Laenen is een van de stuwers van de actie. “Het is een hele som geld natuurlijk, maar wij denken dat het haalbaar is. Onze eis is dan ook dat, als het echt te moeilijk is voor de universiteit om het te betalen, de overheid of 't Stad garant zou moeten staan voor een lening.” De actiegroep heeft nog andere eisen: Ten Prinsenhove moet gerenoveerd worden, weer beschikbaar worden gesteld voor de financieel zwakkere student en dat alles voor een betaalbare huurprijs van maximaal 283 euro per maand. “Wij vinden betaalbare koten heel belangrijk, dat houdt de universiteit toegankelijk voor iedereen”, laat Laenen weten.

verhoogde drempels

Bruno de Loght, departementshoofd Sociale, Culturele en Studentgerichte Diensten, vertelt waar de beslissing van UAntwerpen vandaan komt. “Studentenvoorzieningen vallen onder een apart budget”, legt hij uit. “Het gaat om enkele miljoenen voor alle sociale voorzieningen, zoals financiële ondersteuning van studenten, psychologische begeleiding, catering en sport. Het is een vastgelegd budget dat bepaald wordt door de overheid.” De investering, of die nu centraal vanuit UAntwerpen wordt voorzien of wordt geleend, zou uiteindelijk toch verhaald moeten worden op de studentenvoorzieningen. “Dit zou tot gevolg hebben dat de sociale diensten financieel zwaar belast worden en dat je het geld niet meer kan gebruiken waar het echt nodig is, studenten die het financieel moeilijk hebben bijvoorbeeld, de individuele dossiers”, brengt De Loght naar voren. Ook bij de noodzaak van betaalbare koten die actiegroep Red Ten Prinsenhove aanhaalt, heeft De Loght zijn twijfels. “Wat voor ons belangrijk is, is dat studenten die het financieel moeilijk hebben de kans krijgen om aan onze universiteit te studeren, maar we stellen vast dat het grootste deel van die studenten niet op kot gaat. Wij hebben een analyse gemaakt bij de aanvragen van het studentenhome en de meerderheid

die daar zit, heeft het financieel niet nodig.” Om de studenten die het wel nodig hebben tegemoet te komen, zijn er in samenwerking met de privésector gesubsidieerde koten. Dat zullen er volgend jaar 44 zijn, met prijzen vanaf 350 euro. Een kleine stap, maar wel een in de goede richting, want Laenen merkt terecht op dat die gesubsidieerde koten momenteel duurder, kleiner en weinig beschikbaar zijn.

De Loght werpt tegen dat minder gegoede studenten niet op kot gaan. Laenen wijt dat dan weer aan het feit dat de mogelijkheden tot gesubsidieerde koten te beperkt zijn. Misschien kunnen de oud-bewoners van Ten Prinsenhove nog een nieuw licht op de situatie werpen. Sebastiaan woonde vier jaar lang in de peda. Voor hem was de prijs geen vereiste, maar wel een voordelige deal. Ook voor oud-bewoner Andreas, die het laatste jaar voor de sluiting in Ten Prinsenhove woonde, was de betaalbaarheid doorslaggevend. “Mijn vader was op dat moment werkloos en mijn moeder werkte deeltijds.” Oud-bewoner Jonas zou in de nieuwe situatie dan weer tussen wal en schip kunnen zijn gevallen. Hij vertelt dat de voordelige kotprijzen én de betrouwbare universiteit als kotbaas, de drempel om te gaan studeren hebben verlaagd. De studenten die ondanks economische problemen (nog) niet op de bureaucratische draaimolen voor financiële steun zijn gestapt, maar wel gaan studeren, hebben baat bij een concept als de peda.

de deur intrappen?

Actiegroep Red Ten Prinsenhove is een petitie gestart en heeft meer dan duizend handtekeningen verzameld voor het openhouden en renoveren van het pand. Eind maart is deze petitie overhandigd aan rector Herman Van Goethem. Amusant, noemde de rector het toen nog. Een ruime maand later is daar veel in veranderd.

De rector heeft een brief verspreid die één ding duidelijk maakt: hij is *not amused*. Hij beschrijft de tekst bij de petitie als iets dat iedereen wel wil ondertekenen. "Indien ik niet beter geïnformeerd was, dan zette ook ik dadelijk mijn handtekening." Maar de tekst is misleidend, waarschuwt de rector. "Comac negeert in zijn petitietekst alles wat we hen eerder, als antwoord op hun vragen, hebben meegedeeld."

De cijfers liegen er niet om. In de brief wordt een duidelijk plaatje geschetst van de kosten en baten van de renovatie. Om de inwonende studenten 164 euro voordeel te geven ten opzichte van de gemiddelde Antwerpse kotprijs, zal zo'n tien miljoen euro moeten worden geïnvesteerd in de renovatie. Daarbij zal het aantal koten moeten dalen van 149 naar 115. Om het voordeel dat de studenten hier hebben weg te strepen tegen de investering, mag de universiteit dus rekenen op meer dan 30 jaar (met de surrealistische hoop dat er in die dertig jaar geen nieuwe investeringen nodig zijn). Een simpelweg onverstandige keuze.

Is daarmee alles gezegd? Niet bepaald. David Danssaert, voorzitter van Comac Antwerpen, springt voor de actiegroep in de bres. "Om elitevorming te voorkomen hebben de meeste universiteiten en hogescholen eigen residenties met kamers waarvan de huurprijs afhankelijk is van het inkomen van de ouders. Om dan te zeggen dat er geen studentenkamers door de universiteit voorzien kunnen worden omdat het een grote investering is met weinig financiële opbrengst, is bedrijfslogica." Danssaert merkt terecht op dat hoewel de investering vanuit financieel oogpunt geen goede keuze lijkt, ze wel de prijzen voor de toekomstige studenten waarborgt. Iets wat het private aanbod niet kan garanderen.

De focus van de universiteit lijkt echter eerder te zijn verschoven naar individueel niveau, dan echt te zijn verdwenen. "Alle studenten die het financieel moeilijk hebben, kunnen via de sociale dienst op basis van een individueel dossier financiële bijstand krijgen", benadrukt rector Van Goethem in zijn brief.

de deur op een kier

Is het private aanbod voor betaalbare koten dan echt niet toereikend? Op studentkotweb.be ziet het er nochtans vrij rooskleurig uit. Een op de drie koten die voor het aankomende academiejaar in Antwerpen wordt aangeboden, kost minder dan 300 euro. Bijna twee derde van die koten beslaat meer dan 15 m². Zolang er een overaanbod aan koten in Antwerpen is, lijkt de gesloten peda dus geen groot probleem voor de studenten te vormen.

De raad van bestuur lijkt zich hier niet nogmaals over te willen buigen. Is er hoop voor Ten Prinsenhove? "Ik denk dat de kans groot is dat het studentenkamers blijven. Die ruimte is nu door de stad Antwerpen vergund als studentenkamers. Als de erfpachter er iets anders mee wil doen, dan moet hij die bestemming ook laten wijzigen. Het is het gemakkelijkst voor de erfpachter om de huidige functie van het pand te behouden", laat Heijnen weten. Komt het dan toch nog goed met onze geliefde peda? ■

Z	B	L	O	E	D	S	E	R	I	E	U	S	V
W	E	Y	T	E	I	D	E	R	K	R	E	E	L
A	I	O	B	M	I	L	E	L	S	U	C	J	C
L	N	E	S	R	B	I	S	R	E	V	U	T	S
U	F	J	D	E	U	F	A	C	E	B	O	O	K
W	L	T	S	E	E	F	L	A	B	T	E	O	V
B	U	I	S	V	A	K	K	E	N	E	X	P	A
P	E	D	A	F	U	J	L	E	S	T	U	N	K
G	N	I	D	I	E	H	C	S	T	H	C	E	V
K	C	B	L	O	K	V	A	K	A	N	T	I	E
O	E	I	A	W	A	H	N	E	M	E	D	A	V
O	R	M	E	N	E	B	M	O	C	A	T	A	C
N	C	A	N	T	U	S	K	E	L	D	E	R	N
O	D	E	N	K	R	I	M	P	E	L	S	K	S

dwars woordzoeker

Onder, boven, links en rechts, maar vooral ook *dwars*.
Adagium van deze rubriek: wie zoekt, die vindt! Heb
je alle woorden gevonden? Dan blijft er een zin over.

BLOEDSERIEUS
BLOKVAKANTIE
BUISVAKKEN
CANTUSKELDER
CATACOMBEN
DENKRIMPELS
FACEBOOK

FURBY
HAWAÏ
INFLUENCER
KNUTSELJUF
KOONO
KRAAIENPOOTJES
LEERKREDIET

LIMBO
PEDA
STUVERS
VADEMEN
VECHTSCHIEDING
VOETBALFEEST
ZWALUW

Stuur ons een foto van je oplossing in
een privébericht op Facebook. Op 24
mei pikt een onschuldige hand er de
winnaar uit die cultuurcheques krijgt.

een punt achter je studie

studievoortgang, leerkrediet en andere regels

tekst: Joanna Vervoort ■ beeld: Rin Verstraeten

Met de examens voor de deur heeft iedereen het zich al eens afgevraagd: wat als het foutloopt? Hoe zit het nu eigenlijk met alle regeltjes rond studievoortgangsbewaking en leerkrediet? De vraag 'Kan je studiepunten bijkopen?' schiet de hoogte in, in Googles zoekstatistieken en in een procrastinatiebui wordt iedereen expert in de mazen van de studievoortbewakingsregels. Niemand die beter kan vertellen hoe het écht zit dan studenten die zelf een einde moesten maken aan hun studie. Geen enkel verhaal is hetzelfde. Dat bewijzen de getuigenissen van Gert, Sofie en William.

rugzakjes en stoplichten

Om te beginnen kan je studie stopgezet worden wanneer je leerkrediet op is. Studentenbegeleider Hanne Van Balen licht toe: "Het leerkrediet is een systeem van de Vlaamse Overheid. In het begin van je opleiding krijg je een virtueel 'rugzakje' met 140 studiepunten leerkrediet. Die studiepunten kan je inzetten. Behaal je op het einde van het jaar dat opleidingsonderdeel, dan krijg je die studiepunten terug. Niet slagen voor een vak betekent dat je die studiepunten kwijt bent. Wanneer je te weinig leerkrediet hebt, zal je inschrijving in principe aan elke hogere onderwijsinstelling geweigerd worden."

Wie lichte paniek voelt opwellen bij zo'n uitspraak, hoeft zich niet meteen zorgen te maken. "Je leerkrediet raakt niet op door te struikelen over een paar buisvakken. Je

hebt echt heel wat leerkrediet: meestal wordt het uitgeput door meer dan één jaar heel weinig studiepunten te halen", zegt Hanne Van Balen.

Wat vaker gebeurt, is dat studies stopgezet worden door het systeem van studievoortgangsbewaking. Je komt onder studievoortgangsbewaking te staan als je minder dan zestig procent van je studiepunten behaald hebt op een jaar. Wanneer dat gebeurt is, krijg je een waarschuwing – een oranje licht, zeg maar – van de universiteit. Heb je het jaar erop opnieuw geen zestig procent behaald, dan krijg je een rood licht en kan je je niet meer inschrijven voor die studierichting.

Sofie, die tot vorig jaar Toegepaste Economische Wetenschappen studeerde, moest stoppen nadat ze twee jaar na elkaar te weinig studiepunten behaalde. "Het vak accountancy heeft mij genekt, dat sleepte ik al vijf jaar

mee. De laatste twee jaren vond ik ook weinig tijd om te studeren omdat ik mijn eigen bedrijf had opgestart." Opnieuw inschrijven bij TEW ging niet meer, maar omdat Sofie nog genoeg studiepunten had, kon ze zich probleemloos inschrijven bij een nieuwe studierichting.

ongelijkheid tussen de universiteiten

Het leerkredietsysteem is dan wel voor alle universiteiten gelijk, maar hoe studievoortgangsbewaking wordt ingevuld kan sterk verschillen. Bij UAntwerpen geldt zo de zestigprocentregel, terwijl je aan KU Leuven en aan UGent pas onder studievoortgangsbewaking komt te staan als je twee jaar na elkaar vijftig procent van je studiepunten niet hebt gehaald. Op dat vlak zijn onze Leuvense en Gentse collega's dus minder streng. Toch heeft bijvoorbeeld KU Leuven een regel die je aan de Universiteit Antwerpen

niet vindt: wie voor bepaalde vakken na drie jaar niet slaagt, zal geweigerd worden uit alle studierichtingen waar dat vak in voorkomt.

Dat gebeurde bij Gert, die Criminologie studeerde. "methodologie was een vak dat me absoluut niet lag. Ik haalde het drie jaar na elkaar niet, en werd daarom één jaar lang geweigerd. Na een jaar probeerde ik het opnieuw, maar ook toen heeft methodologie mij genekt."

Nog frappanter is dat je aan sommige Vlaamse universiteiten studiepunten kan 'kopen', terwijl dat bij andere universiteiten niet mogelijk is. Aan KU Leuven, VUB en UHasselt kan je een aanvraag voor verhoogd studiegeld doen. Voor ongeveer het dubbele van het normale inschrijvingsgeld kan je je toch aan die instellingen inschrijven, ook al is je leerkrediet op. Aan de Universiteit Antwerpen en aan de Universiteit Gent gaat dat niet.

stoppen uit eigen beweging

Niet iedereen stopt omdat zijn of haar studiepunten op zijn. Hanne Van Balen: "Maar een klein percentage moet geweigerd worden. Een groot deel van de studenten beslist na één of meer teleurstellende jaren zelf dat herinschrijven geen goed idee is." William is zo'n student. Tien jaar geleden startte hij met de studie Psychologie. "Ik was toen totaal niet gemotiveerd en heb vooral veel gefeest. Na een jaar had ik geen enkel vak gehaald, dus moest ik van mijn vader 'iets nuttigs' gaan doen. Uiteindelijk koos ik voor Marketing. Dat hield ik twee jaar met matig succes vol, tot ik ook dat spuugzat werd."

William besloot daarna zonder diploma de arbeidsmarkt op te gaan en kwam na een paar jaar bij de opleiding Taal- en Letterkunde terecht.

"Dat was wél mijn passie, en daar heb ik mij ook volledig voor gesmeten. Ik moest wel, want door die vorige studies was mijn leerkrediet gereduceerd tot 65 studiepunten." Hij had naar eigen zeggen dus maar een marge van vijf punten om te falen. "Dat was een grote stimulans, want dan ga je nooit voor de tien."

er is leven na de unief

Wanneer je stopt met een studierichting, hoeft dat dus niet het einde te betekenen van je studiecarrière. William behaalde enkele maanden geleden zijn diploma Taal- en Letterkunde en ook Sofie begon weer aan de hogeschool. "Omdat ik nog wel studiepunten genoeg had, was beginnen aan een nieuwe richting geen probleem", zegt ze. "Nu heb ik bovendien het statuut student-ondernemer, wat de combinatie met mijn bedrijf veel gemakkelijker maakt."

Gert is drie jaar lang geweigerd aan de universiteit en werkt ondertussen. "Ik vond het langs de ene kant normaal dat ik moest stoppen, maar langs de andere kant is het natuurlijk spijtig. Gelukkig ben ik goed begeleid door de universiteit, zo konden we samen zoeken naar oplossingen en alternatieven." Stoppen met je studie is geen fijne ervaring, maar er is altijd een alternatief. Wie zelf twijfelt over zijn studiekeuze, kan altijd terecht bij de dienst Studieadvies en Studentenbegeleiding (STIP). Zij bieden individuele begeleiding en workshops aan. ▀

FTI zoekt club!

tekst: Robbe Weyn ■ beeld: Lie Van Roeyen en Rin Verstraeten

vechtscheiding bij de Ingenieurswetenschappen

“FTI zoekt club!” Op 28 maart maakte UA Antwerpen op de Facebookpagina van de Faculteit Toegepaste Ingenieurswetenschappen (FTI) bekend dat de faculteit op zoek was naar een nieuwe studentenvereniging. De samenwerking tussen Vulcanis-Brabo en UA Antwerpen werd stopgezet. Op sociale media ontstond een verhitte discussie (lees: scheldtirade) tussen de Vulcanis- en Brabo-aanhang.

Om de polemiek van de afgelopen weken goed te kunnen begrijpen, dienen we terug te gaan in de tijd. Aanvankelijk waren Vulcanis en Brabo twee aparte studentenclubs die allebei actief waren binnen de Ingenieurswetenschappen (IWT). Vulcanis had zijn thuisbasis op de Paardenmarkt, terwijl Brabo werd opgericht aan Don Bosco (nu KdG) in Hoboken. In het academiejaar 2013-2014 werden de Ingenieurswetenschappen naar een universitair niveau getild. Bouwkunde en ICT zaten aan de Paardenmarkt en werden onder de vleugels genomen door Vulcanis. Chemie en Elektromechanica werden aan Don Bosco in de watten gelegd door Brabo.

Niet lang hierna besliste de universiteit dat alle richtingen van Toegepaste Ingenieurswetenschappen samen gezet zouden worden in een gebouw op Campus Groenenborger (CGB). Brabo splitste op in twee clubs; een deel bleef op KdG Hoboken (Brabo HC vertegenwoordigt de IWT richtingen op KdG), een ander deel verhuisde mee naar CGB (Brabo UC). UA Antwerpen eiste echter dat er één faculteitsvereniging zou zijn voor deze nieuwe, eengemaakte faculteit. Vulcanis en Brabo wilden uiteraard hun rijke geschiedenis verder zetten, maar tot een consensus leek het eerst niet te komen. Na vele vergaderingen en discussies kwam er dan toch witte rook uit de schoorsteen: Vulcanis-Brabo was geboren.

moeilijke samenwerking

Van het begin af aan was het duidelijk dat de samenwerking niet van een leien dakje zou gaan. Voor de fusie konden beide clubs het naar eigen zeggen goed met elkaar vinden. Maar door de samenvoeging van de twee clubs kwam aan het licht dat de visie van beide verenigingen mijlenver uit elkaar lag.

De leden van Vulcanis waren ontgoocheld over het hebbelijke gedrag van Brabo. De clubs konden zonder deze fusie immers zonder problemen naast elkaar blijven verder bestaan. Met de fusie verloor Vulcanis het alleenrecht als faculteitsclub. Een doorn in het oog van menig Vulkaan. Brabo werpt echter tegen dat er dit jaar veel is misgelopen doordat Vulcanis niets wou afgeven. Als nieuwe fusieclub zouden ze allebei water bij de wijn moeten doen. Het bleek echter dat Vulcanis de wijn enkel puur dronk. Gemaakte afspraken werden meermaals niet nagekomen.

Vulcanis verduidelijkt dat de Vulcanen gewoon zoveel mogelijk van hun geliefde club wilden behouden. Zowel op visueel als op traditioneel vlak. UC Brabo had daarentegen niet echt de intentie om hun club te behouden, aangezien ze nog konden terugvallen op HC Brabo. Aan UA Antwerpen wilden zij een volledig nieuwe faculteitsclub.

De twee clubs leggen een groot deel van de verantwoordelijkheid bij de universiteit zelf. Er was namelijk al veel langer sprake van de fusie van FTI en de bijhorende verhuis naar CGB. Toen de vernieuwing vanaf 2015-2016 effectief werd doorgevoerd, moest de fusie van Vulcanis-Brabo op korte termijn afgehandeld worden, met alle gevolgen van dien.

opheffing

Brabo meent dat UAntwerpen voor een deel schuld treft. In het praesidium van Vulcanis-Brabo had Vulcanis in ledenaantal het overwicht. "UC Brabo heeft meerdere malen aangegeven dat er bepaalde zaken verkeerd liepen, zaken waartegen wij als minderheid geen weerstand konden bieden. Een reactie van UAntwerpen bleef echter uit."

Vooraf de doopweek afgelopen november leidde tot de uiteindelijke breuk tussen de leden van Vulcanis en Brabo. Geruchten over studenten die hun eigen braaksel moesten opeten deden via verschillende kanalen de ronde. Brabo ging niet in op de details, maar bevestigde dat er bepaalde zaken zijn gebeurd die voor hen absoluut niet door de beugel konden.

Ook Vulcanis geeft toe dat de frustraties aan weerszijden opkookten en er buiten de lijntjes is gekleurd door beide partijen. "We willen wel duidelijk maken dat niets verplicht is tijdens een doopweek. Je kiest zelf als schacht waar je aan meedoet en wanneer. Doe je een activiteit niet mee, dan zal je daar niet vies door worden bekeken, noch zal een deelname aan de doop worden ontnomen."

Brabo heeft daarna tijdens een vergadering de deur achter zich dichtgetrokken. "De veer was gebroken. Toen ze ook nog eens de praeses (een Brabo-lid) wilden afzetten, zijn wij buitengewandeld. We zijn wel nooit statutair uit de club gestapt."

Vulcanis zegt hierover dat door de enorme toename aan wrijvingen tijdens en na de doopweek de leden afkomstig van UC Brabo besloten Vulcanis-Brabo te verlaten. Dit druiste in tegen de voorwaarde opgelegd door de faculteit: "Het praesidium van Vulcanis-Brabo moet bestaan uit leden zowel van Vulcanis als van UC Brabo." Vulcanis-Brabo werd hierdoor geschorst als faculteitsvereniging." Tinne Nijs, studentencoach van UAntwerpen, verduidelijkt dat de club op zich niet verboden is geworden. "De faculteit besliste om de club niet verder te erkennen als faculteitsclub en ook de kringraad onder ASK-Stuwer nam de beslissing om de club uit de kringraad te verstoten, maar iedereen is vrij om zich te verenigen. Vrijheid van vereniging is een Belgisch grondrecht."

nieuwe vereniging

Na de oproep van de FTI op 28 maart dat er een nieuwe faculteitsvereniging gezocht werd, hadden zich twee nieuwe studentenverenigingen aangeboden: Lugos en Ingenium. Beide clubs hebben zich op 24 april voorgesteld en tot 27 april kon er gestemd worden. Op sociale media ontstond er opnieuw een verhitte discussie, omdat de leden van Lugos allemaal oud-leden van Vulcanis zouden zijn. Iets waar UAntwerpen helemaal geen graten in zag. "In de oproep naar een nieuwe faculteitsclub werd geen enkele TI-student uitgesloten om een nieuwe club te vormen. Ervaring in het studentenleven zou juist een pluspunt kunnen zijn." Uiteindelijk brachten 518 studenten hun stem uit. Met een verschil van amper acht stemmen kwam Ingenium als winnaar uit de bus. Hopelijk kunnen zij alle ingenieurswetenschappers weer dienen en zorgen voor een vredevol nieuw academiejaar. ▀

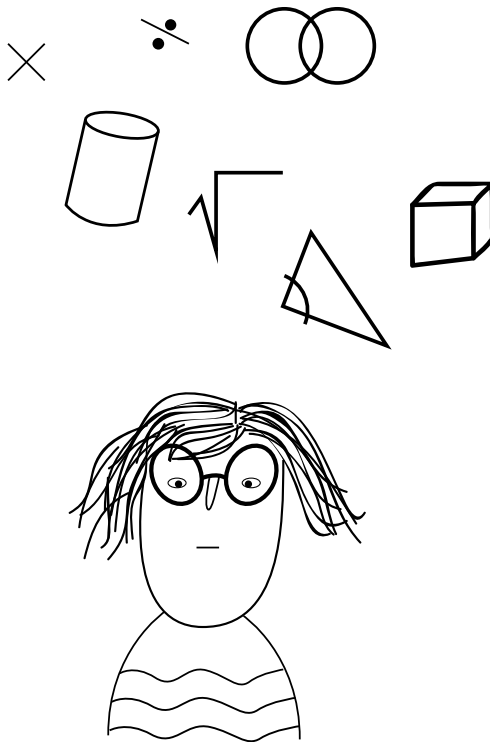
worden studenten dommer?

een vergelijking tussen twee generaties van studenten

tekst: Caroline Van de Pol ■ beeld: Lize D'haese en Lisa Decré

Tot voor kort maakte ons Vlaams onderwijs geen gebruik van verplichte gestandaardiseerde testen en had het bijgevolg geen weet van het kennisniveau van scholieren. De PISA-test daarentegen legt wel de vinger op de wonde. Uit deze internationale toetsing blijkt dat de kennis van Vlaamse leerlingen tijdens de voorbije vijftien jaar achteruitging. Vertoont deze daling zich ook op de universiteit? Merken professoren en docenten een verschil op tussen de oudere en jongere generaties van studenten?

De PISA-test brengt de leesvaardigheid en wiskundige en wetenschappelijke geletterdheid van vijftienjarigen van OESO-landen in kaart. Uit de resultaten blijkt dat de wetenschappelijke geletterdheid van Vlaamse leerlingen significant daalde tussen 2006 en 2015. Ook de scores op de leesvaardigheidstest zakten. Dit resultaat is nog opmerkelijker omdat het gemiddelde cijfer over de OESO-landen voor zowel wetenschappen als leesvaardigheid wel onveranderd bleef. Ook voor wiskunde stelde men een significante negatieve trend vast bij de Vlaamse vijftienjarigen. Samen met Finland en Australië vertoont Vlaanderen de grootste daling in wiskundeprestaties.

wat is het probleem?

Professor Sijbers geeft al jaren het vak 'Fysica m.i.v. Wiskunde' aan 400 eerstejaars Biomedische en Farmaceutische Wetenschappen, en weet dus als geen ander hoe het gesteld is met hun kennis. Problematische tekorten merkt hij vooral bij de wiskundekennis van zijn studenten de afgelopen tien jaar. "Een langzaam toenemend aantal studenten blijkt elementaire wiskundige vaardigheden niet meer te beheersen", legt hij uit. "Voorbeelden daarvan zijn het optellen van breuken, afgeleiden of de stelling van Pythagoras". Professor Thijssen, die statistiek geeft aan de faculteit Sociale Wetenschappen, merkt vooral een daling in de kennis van wiskundige bewijzen op.

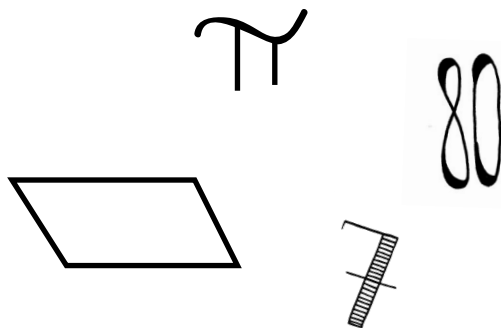
Een andere frappante evolutie die docenten ervaren, is de stijging van het aantal taalfouten bij studenten. "Vroeger trok ik punten af voor spellingsfouten, maar nu is dat niet meer mogelijk omdat het er wat veel zijn", vertelt professor Sijbers. Hij merkt ook dat de studenten vandaag van een 'snellere generatie' zijn. Ze kunnen vliegensvlug info opzoeken via smartphone of computer, maar daardoor kiezen ze voor een (te) snelle oplossing eerder dan een tragere,

correcte uitwerking. "Bij het vak Fysica bijvoorbeeld zie ik dat studenten snel een formule uit de cursus plukken en die direct invullen in plaats van eerst even na te denken over de juiste betekenis en achtergrond ervan." Ook filosoof en professor Vanheeswijck benoemt deze 'snelheid van handelen': "De huidige generatie van studenten is beter in het vlug schrijven van een kort artikel, maar minder goed in het maken van een uitgebreide, diepgaande en genuanceerde analyse."

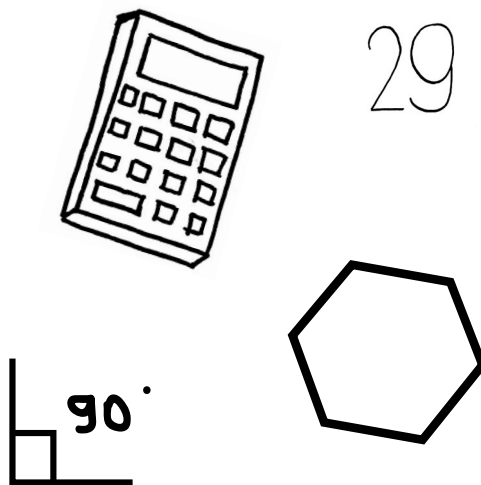
wat is de oorzaak?

De veranderde kennis van studenten valt volgens professor Vanheeswijck te wijten aan de nieuwe manier van lesgeven in het secundair onderwijs: "Sinds de laatste twintig jaar wordt in het middelbaar meer nadruk gelegd op praktijkvaardigheden en wordt er minder literaire, culturele en historische leerstof aangeboden." Een voorbeeld daarvan zijn de talenvakken, waarbij men leerlingen voornamelijk leert om te communiceren in een vreemde taal, terwijl er vroeger meer literatuur werd gegeven. Ook bij andere vakken wordt er meer lesgegeven om leerlingen praktische vaardigheden bij te brengen als voorbereiding op de arbeidsmarkt.

Een andere oorzaak voor de daling van het niveau is de veranderende instroom van studenten. Vandaag starten jongeren veel sneller aan de universiteit dan pakweg twintig jaar geleden, toen alleen de goed presterende ASO-student zich daaraan waagde. Volgens cijfers van UAntwerpen blijkt dat dit academiejaar 71,9 procent van de studenten binnenstroomde uit een ASO-studie. Dat betekent dat meer dan één op vier als vooropleiding

"Een langzaam toenemend aantal studenten blijkt elementaire wiskundige vaardigheden niet meer te beheersen."

TSO, BSO of KSO volgde. Een andere reden voor de gewijzigde samenstelling van de studentenpopulatie zijn de schakelstudenten die erbij komen. Die stromen na hun professionele bachelor door naar de universiteit en scoren zwakker bij instaptoetsen wiskunde dan de studenten die rechtstreeks uit het secundair onderwijs komen.

hoe lossen we dit op?

Veel studenten maken een verkeerde keuze en komen terecht in een richting die te moeilijk is. Volgens professor Sijbers zou een verplichte en/of bindende ingangsproof dit probleem kunnen oplossen: "Ik zou liever voor een betere selectie en bewustmaking kiezen dan mijn leerstof of examens gemakkelijker te moeten maken." Om toch nog bij te benen, kunnen studenten met een kennisachterstand gebruik maken van een monitoraat dat hen bijschoolt. Met het online platform Aan de slag kunnen middelbare scholieren testen of hun kennis voldoende is voor de richting die ze verkiezen. Op deze manier probeert de universiteit hen voor te bereiden en te informeren over hun toekomstige studies. Tot slot wordt er momenteel vanuit de overheid gewerkt aan verplichte ijktoetsen voor het middelbaar en het lager onderwijs die in de toekomst zullen worden ingevoerd.

Hoewel de professoren die verschillen tussen de generaties aangaven, benadrukten ze allemaal dat de huidige studenten zeker niet dommer zijn geworden. Ze zijn ook getalenteerd en bovendien communicatiever, sneller en beter in omgang met technologie. Wees als middelbare scholier dus vooral niet bang om je kans te wagen aan de universiteit. ▀

baanbrekers knutseljuf achter de tralies

tekst en beeld: Suzanne Roes

Geldwolven, cv-duizendpoten, sociale vlinders, luxe-beesten, exotische trekvogels, verschillende species bewandelen het oerwoud der studentenjobs. Naast de platgetreden paden slaan jobstudenten soms een verrassend andere weg in. Elke maand zetten we zo'n baanbreker in de kijker.

Bij de meeste studentenjobs staat meer geld gelijk aan meer vrijheid, maar wat als je in de gevangenis werkt? Filosofiestudente Ulrike (24) organiseert al vijf jaar animatie bij het kinderbezoek voor gevangenen. Bij zo'n job achter de tralies komen wel heel andere zaken kijken dan een bijbaantje achter de kassa.

Geen scherpe voorwerpen, geen gsm's en niet spreken over 'gevangenis'. Het huis van bewaring laat weinig aan het toeval over. Ondanks de vrijwilligersstatus is de nodige screening vereist. Onder de achttien jaar is dit werk geen optie, laat staan met een strafblad. Het klinkt niet echt warm, maar het doel is zeker wel hartverwarmend: de band tussen het kind en zijn vader of moeder bewaken en versterken.

Of het lukt om de band tussen ouder en kind te versterken hangt veel meer van het individu af. "Als de ouders geen aandacht aan de kinderen geven, wordt daar een sanctie op voorzien, dan mogen de kinderbezoeken niet meer worden aangevraagd. Maar meestal zie je dat mama's en papa's superblij zijn als ze hun kindjes terug zien."

niet zomaar animatie

Vaak wordt er tijdens de kinderbezoeken geknutseld, maar wat buiten de poorten normaal is voor zo'n activiteit, is hier niet vanzelfsprekend. "Je mag geen draad gebruiken langer dan een pols lengte, geen klei of plasticine, en bij het gebruik van krantenpapier moet je artikels controleren. Ook scherpe voorwerpen of vloeibare stoffen zijn verboden".

Het organiseren van de bezoeken op zich brengt veel meer met zich mee. "Er kan zoveel niet in orde zijn: als je pas niet in orde is, als degene die je bezoekt zich heeft misdragen of als de animator niet komt opdagen, worden de bezoeken afgezegd. Ik heb al zo vaak gezien dat mensen naar huis worden gestuurd. Dan zien ze elkaar een extra maand niet. Vaak zijn dat moeders met vijf kinderen die met de bus komen van over heel Vlaanderen", vertelt Ulrike.

de mooie kant

Ulrike benadrukt dat ondanks het verdriet waar ze soms mee geconfronteerd wordt, de job haar ontzettend veel voldoening geeft. Het werk heeft ook hele leuke kanten: "Laatst hebben we de ouders met hun kinderen kussenhoezen laten versieren met textielstiften. Iets bruikbaar wordt minder snel weggegooid dan bijvoorbeeld een tekening. Nu hebben dus veel van de gedeteneerden een kleurrijk versierde kussenhoes in hun cel!" ■

TIJDE

fantastische Furby's

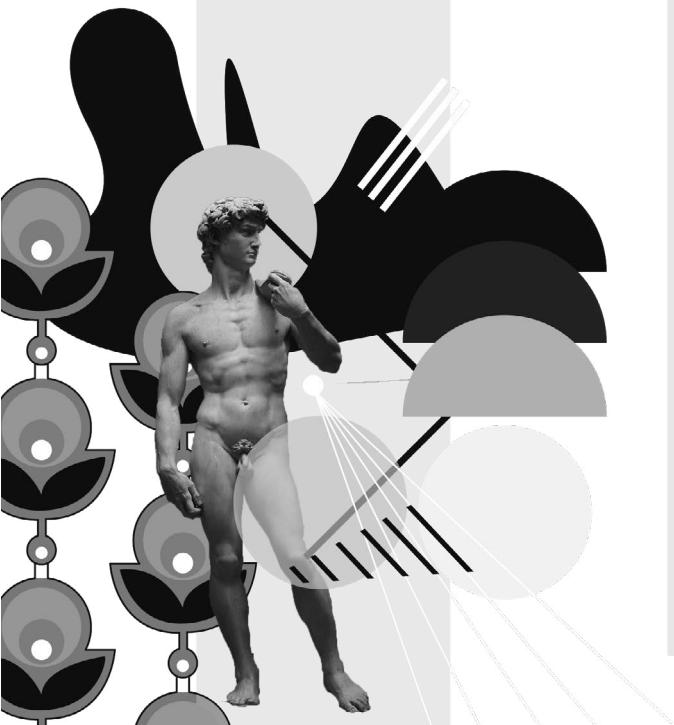
tekst: Natasja Van Looveren ■ beeld: Lize D'haese

verleden Wie jong was aan het einde van de jaren '90, groeide op met sprekende knuffeldieren. Naast Samson, Pino en het Liegebeest speelde vooral een wollig kuiken met ellenlange wimpers de hoofdrol in onze prille kinderjaren: de Furby. In 1998 alleen al vlogen wereldwijd meer dan 27 miljoen van deze kleurrijke beestjes over de toonbanken. Iedereen had wel een vriendje of vriendinnetje dat trotse eigenaar was van dit pluizige schepsel. En iedereen wilde natuurlijk zelf ook een exemplaar. Want wie kon er nu aan zo'n vrolijke kleurtjes en indringende blik weerstaan? Uren en dagen en maanden brachten we door met dit eigenaardige huisdier. We gaven het eten, leerden het nieuwe woordjes, lieten het praten met Furby's van klasgenootjes, en gaven het bakken liefde en aandacht. Af en toe beet het wel eens in onze vinger wanneer we die op zijn tongetje legden om het 'eten' te geven, of schrokken we midden in de nacht wakker van de schril gepiepte woorden "Mama? Hungry!". Maar ach, met hun lieve grote ogen kwamen ze overal mee weg.

heden Achteraf gezien is de intussen naar de zolder verbannen Furby misschien toch niet zo schattig. Over de anatomische correctheid van het donzige scharminkel – Is het een uil zonder vleugels? Een hamster met een vogelbek? Of een vleermuis

met veren? – zullen we het maar niet hebben. Hun talenkennis blijkt echter interessanter dan we als kleuter beseften. Het *Furbish* lijkt niet meer dan een brabbeltaaltje zoals dat van de Sims, maar er blijkt wel degelijk een ingewikkeld programma achter te zitten dat de taal van de beestjes doet ontwikkelen naarmate ze 'opgroeien'. Ze pikken woorden op uit hun omgeving en leren zo steeds complexere woordenschat en grammatica. Zo efficiënt zelfs dat de NSA uit angst voor informatielekken ooit het bezit van een Furby verbood aan al haar werknemers.

toekomst Er zijn intussen nog heel wat nieuwe versies van de knuffel op de markt gebracht, maar het succes uit hun beginjaren zullen de pluizenbolletjes nooit meer evenaren. Met de komst van smartphones en tablets zijn sprekende knuffels al lang niet meer zo innovatief, en zonder de moraal die we in Sesamstraat tenminste nog meekregen, zijn ze ook niet erg tijdloos. Daar zal zelfs de recent ontwikkelde Furby-app maar weinig aan kunnen veranderen. Hun steeds complexere communicatieve vaardigheden kunnen misschien wel nog geld opbrengen. Wat er achter de schermen gebeurt bij staatsdiensten, daar hebben we natuurlijk het raden naar, maar wie weet is voor de Furby nog wel een carrière weggelegd bij de nationale geheime dienst van Rusland. Samson zou er nog wat van kunnen leren. ■

h e t l a a t s t e w o o r d

v a d e m e n

tekst: Donna Kerseboom ■ beeld: Rin Verstraeten

Je zal het maar voorhebben: het ligt op het puntje van je tong en toch kan je er niet op komen. Dat ene woord ontglipt je keer op keer. Ook dit jaar schiet *dwars* alle schlemielen in zulke navrante situaties onverdroten te hulp. Maandelijks laten we ons licht schijnen op een woord waar de meest vreemde betekenis, de meest rocambolleske herkomst of de grappigste verhalen achter schuilgaan. Deze editie het begrip 'vademen'.

Iemand heeft het hoogstwaarschijnlijk ooit al bij jou gedaan. En jij doet het hopelijk af en toe ook terug. Het zijn je vrienden, je familie en je lief, die regelmatig vademen zonder het woord ooit in de mond te nemen. Het doet je geliefd voelen. Een soort stilzwijgende, verborgen liefde, zou je bijna denken. Maar nee. Vademen, dat woord kennen de meeste mensen simpelweg niet.

Iemand met uitgestrekte armen omvatten. Iemand in de armen nemen. Iemand vademen. Zeg nu zelf: "Ik wil dat je me vadem!", dat klinkt toch niet zo romantisch? Een vadem is eigenlijk de afstand van je linker- tot je rechtervingertoppen als je armen zijwaarts uitgestrekt zijn. Een beetje zoals 'voet' nog steeds een meeteenheid is in Engeland. Maar dan met wat meer romantiek.

Hoewel de 'voet' nog steeds veel gebruikt wordt, vind je 'vadem' tegenwoordig terug bij de zogeheten 'vergeten woorden'. Volgens Taaldacht, waar je deze woorden terugvindt, is 'vademen' toch nog niet helemaal vergeten.

Het zou ook een West-Vlaams woord zijn. En ook in de binnenvaart zou een vadem nog steeds gebruikt worden om de diepte van het water te meten. Minder gebruikt dus, maar vergeten?

Een vreemd woord is het wel. Alhoewel, spreek eens een paar keer het woord 'knuffel' uit. Of 'omhelzing'. Zijn dat nu veel betere opties? Gelukkig hoeft je die woorden niet uit te spreken tijdens het vademen. "Kom hier, geef me een knuffel", dat kan nog. Maar "kom hier, geef me een vadem"? Dan verdwijnt die romantiek en klinkt het al snel alsof je vraagt om een keelsnoepje.

Hoe lelijk het ook mag klinken, een vadem is en blijft toch echt de ultieme meetbare liefdesverklaring. Van het ene vingertopje naar het andere, zoveel geef ik om je. *To the* vingertopje *and back*. Een beetje zoals kleine kindjes "zoveel" kunnen zeggen, met hun armen enthousiast uitgestrekt. En binnen die armspanne vindt de ander dan een veilige plaats. Een knuffel, een vadem, om te ontsnappen aan de wereld. Om naar thuis te komen. Om gelukkig naartoe te rennen.

Dus voordat je je armen spreidt als vleugels en de zomer invliegt, vadem je het best je kotgenoot nog eens in de strijd tegen de herexamens. Of vadem je studievrienden voordat je gaat werken en ze minder ziet. Of vadem mensen als herinnering dat je ze zal blijven zien, omdat je ze niet kwijt wilt. Deze vadem hoeft niet de laatste te zijn. ■

wanneer we daar ontkleed tegenover elkaar liggen
zijdelings in elkaars spiegelende ogen turen

en meer van onszelf zien dan van de ander
voelen we ons pas naakt

EXAMENSTRESS ? **VADEM** IN, **VADEM** UIT !

ANNELIES BELEMANS
WWW.ATELIERANNELIES.BE